

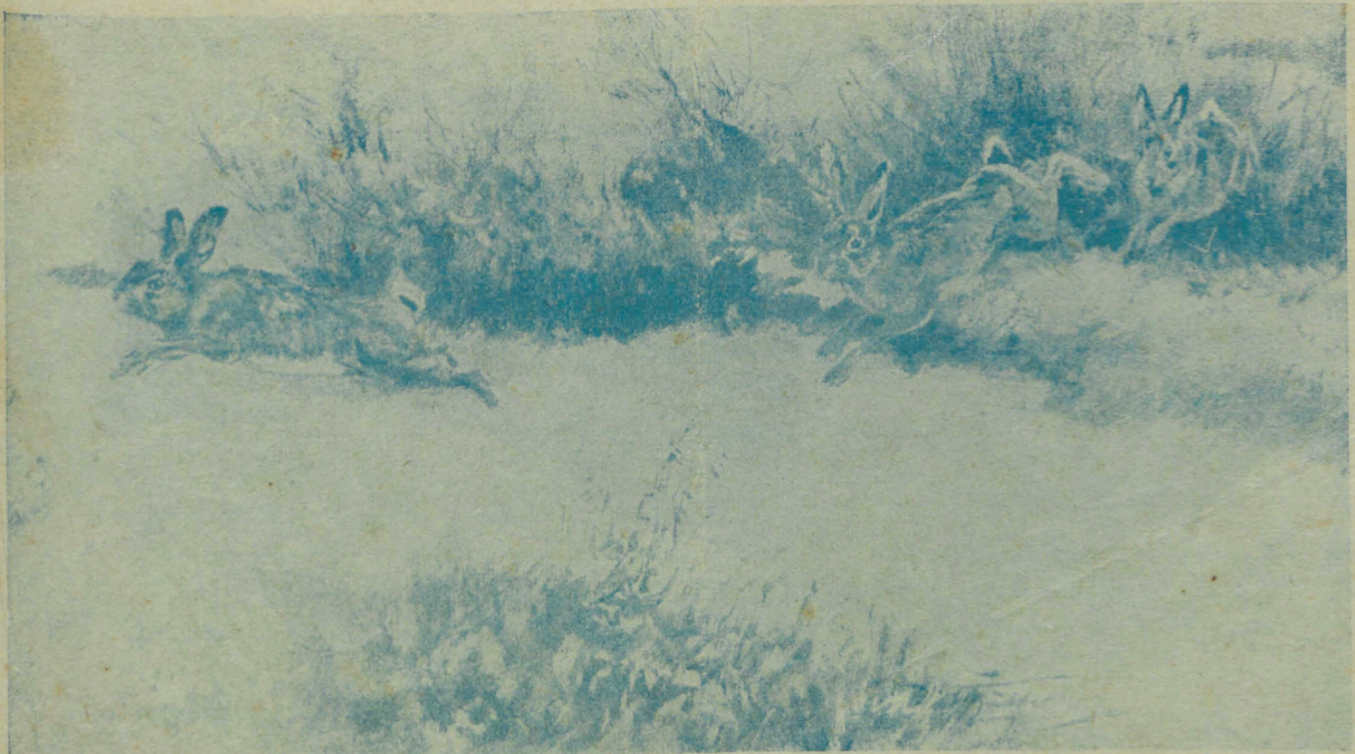

Revista

VĂNĂTORILOR

**ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE
A VĂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA**

Recunoscută Persoană Morală
prin Legea din 1 Maiu 1932.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: Str. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL CRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

N. RACOTA, GH. NEDICI și A. MOCSONYI

Președinte :

Dr. I. COSTINESCU

Vice-Președinți :

GH. SCHINA și ALEX. VASILCO

Secretar General :

Colonel DIMITRESCU ALEXANDRU

Membrii-Consilieri :

BĂLĂNESCU T., General BALIF E., Dr. BEJAN I., Dr. BOTEZAT EUG. BRĂTIANU DINU, Dr. CĂLINESCU I. R., Căpitan CĂLUGĂRU, EUGEN, CRĂCIUNESCU CORNEL, CRAIOVEANU EUGEN, DRĂCEA M., C. P. GEORGESCU, PETRE IOAN, Dr. JUVARA ERNEST, HORIA LAZĂR, LINȚIA DIONISIE, General MANU G. G., Dr. MEȚIANU N., OLTEANU GAVRIL, Dr. PHILIPOVICZ., PLAGINO G., POP I., POPESCU I. Maior C. ROSETI, BĂLĂNESCU, G-ral SAMSONOVICI, SĂULESCU N., Maior SCHNEIDER SNYDER R., ȘTEFAN V. V., SUȚU ALEX. Cluj, G. TELEAGĂ, TIPEI S., Dr. G. UDRISCHI, WITTING E.

Censori :

CAȚAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU G.

Comitetul de lectură :

Dr. G. NEDICI, Dr. R. I. CĂLINESCU, E. CRAIOVEANU, Dr. G. SCHINA, Cpt. CĂLUGĂRU E.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la

„REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune : În toate zilele de lucru dela 9—1 și 4—6

Sediul: STR. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI III

— TELEFON 2-51-58 —

Toți vânătorii . . .

Întrebuințează
azi cartușele
încărcate :

Marca „3 STELE” (fără fum)

Marca „2 STELE” (fără fum)

Marca „1 STEA” (pulbere neagră specială)

Marca „VULPE” (pulbere neagră specială)

GRUPAJ STRÂNS, PUTERE DE PĂTRUNDERE,

REGULARITATE, iată calitățile acestor cartușe!

**SE GĂSESC DE VÂNZARE ÎN TOATE MAGAZINELE
MAI IMPORTANTE DIN ȚARĂ.**

ȘI LA UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

**Dacă întâmplător nu se găsesc, cereți URGENT oferta la:
FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VANĂTOARE S. A.**

București, Șoseaua Ștefan cel Mare, No. 45.

Se poate livra și cu
armare separată a
oțelilor
țevei de
glonț.

Cel mai bun și mai efin
DRILLING fără cocoașe
al tipurilor noastre.

Noul nostru Drilling fără cocoașe
„MARS“

C. A. FUNK & Co., Fabrică de arme, SUHL - Germania

VINDEM depozitul nostru de modele data Uniune la prețul de cost. Printre ele se găsesc: Arme mixte sistem Bock, cu 2 țevi lisse, Drillinguri, arme cu 2 țevi lisse, expre-uri (două țevi de Glonț), Cu și fără ejector automat, carabine de vânătoare cu repetiție, cu și fără lunete.

Execuțiuni speciale, modificări reparațiuni, urgente și efine. Oferte de prețuri la cerere.

Reuniunea Română a Prăsititorilor de Câini

Sediul: CLUJ — STR. MAȘINIȘTILOR No. 4

Aduce la cunoștința celor interesați că le stă la dispoziție în orice chestiune Chinologică și Chino-technică Mijlocește **GRATUIT** cumpărări de câini, dar numai de rasă cu pedigree. Ține registrele matricole oficiale pe toată țara, pentru toate rasele de câini, pedigreerile emise de noi fiind recunoscute ca singure oficiale în străinătate.

UNIUNEA CHINOLOGICA CEHOSLOVACA
(C. K. U.)

Președinte, Cpt. retr. **FELIX WERLIK, BRNO, KESSELHMIEDGASSE 10** având contract de reciprocitate cu R. R. P. C. stă la dispoziția membrilor reuniunii în orice chestiune chinologică. A se adresa prin R. R. P. C. Contractul se poate vedea în No. 10 și 11, 1930 al Revistei Vânătorilor. La orice corespondență adresați mărci de răspuns.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

SEDIUL UNIUNEI: STR. GEN. TELL 9 bis. — TELEFON AUTOMAT 2-51-58

Vremurile și Vânătoarea

O privire asupra documentelor vânătoarei scrise și pictate din vremuri ne înfățișează cu totul alte aspecte, decât cele cari se desfășoară azi sub ochii vânătorului: altă societate, alte gesturi, alte arme, altă tactică...

Și nu numai după vremuri dar și după locuri vom afla înfățișări deosebite, chiar pe când arcul, ghioaga și sulița erau aceleași singure arme de doborîre a vânatului; de pildă: altă înfățișare avea o vânătoare în Franția Valois-ilor și alta sub Mușatini, contemporanii lor în Moldova.

Un fapt comun se desprinde însă, anume că pe acele vremuri vânătorile se făceau cu desfășurare de alaiuri boerești, oameni, merinde, câini cari puneau în mișcare tot ținutul unde avea loc vânătoarea domnească.

De la sine înțeles că asemenea vânători nu erau la îndemâna oricui, ci erau rezervate numai marilor potentați.

Apoi vânătoarea era și o artă, care pentru a fi practică se cerea un antrenament îndelungat în mânăuirea armelor, în călărie și cu deosebire cerea obișnuința înfruntării primejdiilor luptei, căci vânătorul trebuia să dea piept cu lighioana.

Pe atunci lovitura de izbavă nu se dădea cu glonțul de mare viteză, repezit din carabine cu repetiție, ci doar cu pumnalul, sulița sau buzduganul, înfruntând colții, ghiarele sau coarnele sălbăticiunii furioase.

Epocă eroică a vânătoarei, când izbânda vânătoarească dădea nimb de semizeu și aducea ca premiu ștergarul și inima Cosinzenei: „Le Prince Charmant” și „Făt-frumos” erau doar vânători rătăciți pe acele meleaguri.

Arta vânătoarească era nobilă mai presus de toate. — Ca toate gesturile eroice, și vânătoarea a fost bagatelizată de vremuri.

Mai în urmă, odată cu afinarea și moleșirea societății înalte, vânătoarea iea caracterul unui eveniment monden.

Armele ucigătoare perfecționându-se, nu se mai cere temperament eroic pentru a fi vânător, iar puțința de a poseda și organiza vânători este numai în funcțiune de avere.

La noi secolul al XVIII, încreștând la răbojul neamului mizerie și decădere, vânătoarea nu mai e nici moment eroic nici eveniment monden. Cu rare excepții, vânătoarea se mai practică doar pentru îndestularea cratiței, sau pentru o blană de scurteică — și chiar atunci mai mult cu lațuri, capcane sau alte șmecherii.

Stăpânitorii străini, administratori exploatare vremelnici, nu aveau pornirea către lucruri atât de puțin rentabile, așa că nici înalta societate, reflexul servil al Curților Domnești, nu se mai pasionează pentru vânătoare.

Ici colo câte un tânăr boier, mai practică arta S-tului Hubertus, însă aceste exemplare sunt rare, iar scenariul este redus la tovărășia unui bătrân țăran cu fire hoinară și a doi-trei copoi.

Țările apusene se găsesc în plină epocă de propășire și de lustruire, ele adoptă vânătoarea ca o obligație impusă aceluia care vrea să-și păstreze reputația de om de lume.

Potentații și proprietarii latifundiar, dispunând de venituri însemnate, nu pregetă de a tăia adânc în bugetul lor spre a alimenta capitolul vânătoarei.

Moda impune ca omul de lume să fie în măsură de a oferi invitațiilor săi luxoase festivaluri cynegetice.

Această modă, cu o eclipsă vremelnică, datorită frământărilor revoluționare și războinice dela începutul veacului trecut, se menține în plină desvoltare, până la izbucnirea marelui război.

Când evoci tablourile cu calești fastuoase, cu călăreți năprasnici, cu haitele de sute de câini, cu întreaga erarhie a servanților de vânătoare, îmbrăcați în haine de paradă și cu gâtul încovrigat de goarne sclipitoare;

Când gându-ți scrutează indiscret patimile, râvnirile și intrigile amoroase, cari încolțesc și se învâltorează în acest decor vânătoresc, poți întocmi povești ca din „O mie și una de nopți” cu parfum de Ylang-Ylang în locul miremelor Sultanei Sherazade.

O lume a cărei ființă e pe povârnișul veșniciei, în curând o lume apusă, material de povești, cum sunt azi vremurile lui Harun-al-Rashid și a lui Nasr-Ed-din Hogeal!

Ca pentru toate îndeletnicirile omenești, văvăltaia marelui război — cea mai uriașă ciocnire ce s'a des-

lănțuit vreodată între neamuri și așezămintele lor — înșamnă și pentru vânătoare o răspântie, în care se pierde o lume și din care pornesc cărări de îndrumare nouă.

Pe care din aceste cărări va porni generația nouă, spre a-și croi calea bătută a viitorului, nu se poate proroci nici pentru viața socială și economică, necum pentru vânătoare, care nu e decât un mic detaliu colorat al problemei celei mai încălcite, din câte s'au pus cândva și la rezolvarea căreia a fost chemată omenirea actuală în întregul ei.

Vânătorii români, pârțicică a factorilor problemei, înlăturând pornirea de critică subiectivă, sprijinindu-se pe observația trecutului și a prezentului, cu spirit de prevedere în viitor, datori sunt a contribui din timp cu străduința minței lor la defrișarea și ni-

velarea terenului pe care se va construi noua cale, renunțând la satisfacția criticei ulterioare a celor făcute de alții.

După război mulți viteji se găsesc !

Toate apelurile de colaborare, lansate până acum, n'au recoltat decât critice eftine și câteva rare contribuții constructive, cari se dau publicității prin Revista.

Am auzit o reflexie cam veninoasă a unui practician cunoscut al vânătoarei, care definea pe vânător, drept omul care oricând pontifică în critică, dar e veșnic absent la treabă ?

Să fie oare adevărat?

Sper că nu, căci atunci... ne doboară vremurile.

MOLDAV

Vremurile și Vânătoarea

Răsărit de toamnă

Expunere de motive și Contribuții la modificarea Legei de Vânătoare

de Inginer silvic EMIL WITTING

Legea noastră de vânătoare, fixându-se pe baze de absolută independență, ignorând considerentele gospodăriei silvice și eliminând colaborarea corpului silvicultorilor, s'a așezat pe o culme înaltă, deci expusă vederii și unei deosebite atențiuni.

Părerile asupra ei, cu toate că la prima vedere a făcut în lumea vânătoarească din apus oarecare impresie, nu sunt tocmai favorabile.

A așterne pe hârtie o lege, care, numai pe hârtie strălucește ca monument modern care să întrecă pe altele și pe sine însuși nu e o minune.

A întocmi însă o lege, care să se înmlădie împrejurărilor, să asigure un progres real în materie, iată o operă.

Autorului legii de vânătoare, trebuie recunoscut nu i-a succes această operă.

De ce nu?... Pentru că prevederile legii n'au creat și nu sunt în măsură de a crea mediul pe care legea îl avea ca țintă, astfel că a rămas vorbă în vânt.

În anul 1919 un cerc de vânători din Sibiu, cu sincera convingere că aduc un serviciu real regimului vânătoarească, au întocmit, după lungi desbateri cu d. George Nedici, un proiect de lege. Desamăgirea fu grozavă pentru ei, când legea apărui, întocmită din diverse propuneri răslețe din proiect și din compilare, tot atât de răsleață din legiuirile străine, sub paternitate personală.

În prima linie lipsește din lege organul real, care să asigure paza vânatului; lipsesc acele elemente oficiale, care să fie nu numai îndreptățite, dar obligate de a stăvili delictele nu numai ale braconierilor calificați, dar de a îngrași și procedeele abuzive sau greșite ale vânătorilor și ale proprietarilor și arendașilor terenurilor de vânătoare.

Legea menționează o categorie de organe de pază a vânatului, dar din lipsă de mijloace nu ajunge la faptă. Încă și mai puține rezultate a dat speranța pusă în paza exercitată de arendașii de terenuri; aceștia pur și simplu neavând mijloacele bănești de a o asigura.

Personalul silvic, care datorită profesiei sale, ar avea menirea, cum o are în toate celelalte țări, de a asigura paza vânatului, stă la noi în țară cu arma la picior, și nu se interesează de chestiunea vânătoarească, pentru bunul cuvânt că i s'a interzis orice drept de a activa întru propășirea acestui inventar accesoriu al pădurei.

Rezultatul este că forestierul nu iea contact cu vânătorul; rezultatul este că silvicultorul s'a instrăinat de vânătoare; rezultatul este că școala superioară de silvicultură nu se mai ocupă de vânătoare ci imprimă elevilor ei un spirit dușmănos acesteia.

La stabilirea planurilor de exploatare, la tăierea pădurei, la construire de cantoane și drumuri, la exploatarea accesorii cum e cositul ierbei și pășunatul, silvicultorul cu drept cuvânt nu se simte cătuși de

puțin chemat să aibă în vedere și considerentele vânătoarești.

Din nenocire suntem acum atât de departe, încât ne vor trebui tot atâția ani câți are legea, pentru a face educația corpului silvic, până la cel mai mic, în sensul impus de rațiune și a-i insufla dragoste pentru vânat.

Totuși trebuie să ademenim tagma silvică către ocrotirea vânatului, căci altfel vom continua a orbecăi în improvizații și neorânduială ca până acum. Pentru atingerea scopului se cere imperios ca fără întârziere să fie chemați, la sfat în consiliul permanent al vânătoareii, câțiva din conducătorii corpului silvic, cari aducând aportul lor intelectual să poată acționa educativ asupra masei subalterne, atât în școală cât și în exercițiul funcțiunii.

Legea trebuie să proclame expres colaborarea organelor silvice la toate chestiunile vânătoarești (Arendări, vânătoare, ocrotire, pază, instrumentare, etc.).

Atunci sigur că silvicultorul va da toată atenția pentru vânătoare când lucrările din pădure vor fi în curs de executare; atunci va supraveghea ca subalternii săi să aibă grija vânatului, după cerințele legii și a buneii orânduiri.

Apoi cerința unei temeinice cunoașteri a legii, a armelor, a vânatului, a metodelor de vânătoare, ș.a.m.d. implică un studiu destul de vast, care ar trebui impus vânătorului înainte de a-l consfinți ca atare dându-i permisul de a vâna. De aceia trebuie ca literatura și știința vânătoarească să găsească cât mai largă publicitate, atât prin reviste periodice cât și prin tratate didactice speciale, astfel ca fiecare candidat la titlul de vânător să poată să-și apropie cunoștințele necesare în limba sa maternă și cu cheltuieli reduse la minimum.

— Sistemul inspectorilor onorifici județeni de vânătoare trebuie complectat prin crearea de inspectorate generale regionale, organe superioare retribuite și prin filiera cărora să treacă orice act dela și către Direcțiunea Generală.

— De mare importanță sunt ordonanțele privind ocrotirea și paza vânatului, a anume specii, în anume locuri și pe anumite timpuri.

— Chestiunea vânătoareii cu copoi nu e de privit prin prisma exclusiv prohibiționistă, având în vedere că avem la noi multe păduri cu hățisuri de nepătruns pentru om.

— Toate chestiunile cu caracter mai mult sau mai puțin local și temporar, nu pot fi rezolvate de la masa verde a consiliului permanent din București, căruia împrejurările pe teren îi sunt în majoritatea cazurilor complect necunoscute, sau se bazează pe informațiuni subiective interesate sau în cel mai bun caz date și ele în necunoștință de cauză.

Aceasta ar trebui să încumbe inspectorilor generali; studiând chestiunile la fața locului, consultând pe specialiști, pe arendași, pe forestieri, să poată

propune deciziuni documentate și stabile privind măsurile de luat, căci instabilitatea este extrem de dăunătoare și crează teren de neîncredere. Adesea măsurile de ocrotire au efect contrar celui urmărit, de oarce concesionarul ne mai vânând pe acele locuri, ele rămân la absoluta exploatare distrugătoare a braconierilor.

Pledez cu tărie contra unei exagerări a așa ziselor opreliști de vânătoare pentru ocrotirea vânatului, căci în definitiv tot proprietarul vânatului este cel mai interesat ca acesta să propășească.

Pe de altă parte economia națională impune, ca să se înlăture posibilitatea unei distrugerii a faunei vâ-

nătorești, de acei ce ar avea tendință lacomă exagerată de a pustii totul, fără prevederea zilei de mâine.

În definitiv totul se raportează la faptul de a se aplica cu strictețe ordonanțele. Aceasta însă nu o poate aduce la îndeplinire de cât un bun organ special de control și executiv al autorității de Stat.

Acest organ ne lipsește, și atâta timp cât va lipsi, legea vânătoarei rămâne o iluzie pe hârtie....

Pe baza considerentelor de mai sus, propun următoarele modificări și retușări ale articolelor din lege, pe cari le cred necesare, dacă voim să înlăturăm viciile cele mai bătătoare la ochi din aceasta.

Propunerile de modificări ale legii

făcute de d. Ing. Silv. EMIL WITTING

La Art. 4) (Modificat la sfârșit)... o întindere de cel puțin 100 Ha. teren neîmpădurit, păduri de șes și coline; sau 1000 Ha. pădure de munte.

La Art. 5) (Modificare)... proprietarul unui teren de vânătoare mai mic de 100, resp. 1000 Ha.

La Art. 8) (Îndreptare la începutul alineatului)... Terenuri de vânătoare comunale precum și proprietăți indivizibile ale sătenilor (moșneni și composesorate).

(Aliniatul 2 sfârșit)... dacă fiecare din ele au o suprafață mai mică de 100 Ha. resp. 1000 (conform Art. 3 al. a).

La Art. 10) (După primul alineat) (al doilea alineat dispăre)... și anume vor fi fixate de acest Minister condițiuni generale, ce vor fi executate de toți arendașii. Condițiunile acestea vor fi fixate în special obligațiunii în privința numărului paznicilor speciali necesari terenului, hrănirea vânatului în timpul iernei și distrugerea răpitoarelor de orice fel. Pentru derogări motivate, complectări sau omisiuni de orice fel, trebuie cerută în prealabil o autorizație motivată.

La Art. 11) (În locul primului alineat). Proprietarii de terenuri comune de vânătoare sau de proprietăți indivizibile sătești, pot arenda aceste terenuri....

(după primul alineat). După fiecare arendare a unui teritoriu de vânătoare prin licitație sau bună învoială, trebuie avizată autoritatea silvică, alăturând condițiunile de arendare. Administrația silvică, are dreptul să facă observațiuni și să-și dea avizul, care se va alătura la acte și vor fi trimise spre aprobare.

La Art. 19) (după ultimul alineat). La constatarea pagubelor, trebuie să se aibă în vedere, că sub vânatul mare arătat la Art. 16 și care se găsește pe un teritoriu de vânat, trebuie să se înțeleagă numai acel vânat care se ține totdeauna pe acel teren și care este hrănit artificial în timpul iernei, dacă se instalează pentru el țarcuri de sare sau se fac ogoare permanente, cu un cuvânt, numai în cazul când vânatul este îngrijit printr'un mijloc oarecare, care să prilejuiască oprirea vânatului în acele terenuri, iar arendașul terenului de vânat nu face nimic pentru a distruge sau a diminua vânatul.

La Art. 21) 1) Cerbi dela 1 Ianuarie până la 1 August.

2) Cerbul damă idem.

3) Capre Negre idem.

4) Căpriori 1 Decembrie până la 1 Aprilie.

12) Dela 1 Martie la 1 August.

13) Afară de cele arătate la Art. 14 și 25 dela 1 Mai la 15 Iulie.

14) Păsări cântătoare în tot timpul anului, deosemena va fi oprită vânătoarea... (înșiră anumite specii de păsări răpitoare și păsări de baltă).

La Art. 25)pentru fiecare lup..... etc. dispăre.

La Art. 34) (În locul alineatului 2). De asemenea poate opri vânătoarea sub orice formă pentru anumite specii de vânat, în scopul de a opri micșorarea numărului lor, sau în scopul de a ajuta la înmulțirea lor, total pentru un timp limitat sau parțial cu anume restricții.

La Art. 39) (la sfârșit). Cine dorește să obțină un permis de vânătoare, practicând vânătoarea în interes de serviciu, trebuie să dovedească că se abonează permanent la o revistă cinegetică care apare în România, ori în ce limbă ar fi redactată.

La Art. 48) se șterge cuvântul „cantonier“.

La Art. 94) al. II idem.

La Art. 102) „Inspector general de vânătoare“.

La Art. 103) (În locul al. 1, 2 și 3 a se corija). Pe lângă direcția specială de vânătoare va funcționa un consiliu permanent de vânătoare compus din 12 membrii, cari vor fi numiți prin decret Regal, în urma propunerii Ministerului de Domenii, pe timp de 5 ani. Trei din acești membrii ai consiliului, vor fi aleși dintre înalții funcționari silvici, în urma propunerii administratorului C. A. P. S-ului, funcționari, cari au în subordine administrarea pădurilor statului, sau cele particulare sub controlul statului. Alți patru membri vor fi aleși dintre persoanele recomandate de către U. C. V. R., recunoscută de Minister, conform Art. 71 din prezenta Lege.

(În locul al. 5). Activitatea membrilor consiliului permanent este onorifică. Totuș se va plăti membrilor lui, cari nu locuiesc în capitală, costul călătoriei și diurna respectivă.

La Art. 103) (penultimul alineat). Inspector general de vânătoare).

La Art. 104) (primul alineat) idem ; (la sfârșit). Asupra trebilor vânătorești ale Munteniei, Moldovei, Bucovinei, Basarabiei, Transilvaniei, Maramureșului și Banatului, deci asupra inspectorilor regionali onorifici din aceste ținuturi se vor numi alți inspectori generali de vânătoare, cu plată, cari vor fi subordonați direct șefului serv. vânătoarei sau Cons. Perm.

Art. 105). Toate chestiunile vânătorești își vor urma calea erarhică către Ministerul de Domenii, prin intermediul Inspectoratelor de vânătoare.

Art. 106 devine Art. 105.

Art. 107 devine Art. 106.

Modificări și adăogiri la Legea Vânătorului

de Maior C. ROSETI BALANESCU

— Să se precizeze sancțiunea pentru cei ce se vor abate de la prevederile art. 31. Legea actuală nu prevede nici o sancțiune pentru cei ce vor vâna cerbul, cerbul-lopătar și capra neagră altfel decât cu glonț.

— Să se legifereze obligativitatea întrebuițării armelor de glonț la vânătoarea dropiilor. Să se precizeze în lege sancțiunile de aplicat contraveniențelor.

— Să intre în prevederile art. 31 (armă de glonț) și căpriorul.

— Să se legifereze interzicerea vânătoarei iepurilor la pază, seara, noaptea și dimineața. Să se precizeze sancțiunea în lege.

— Să se legifereze interzicerea vânătoarei iepurilor din automobil, căruță, sanie și călare. Să se precizeze sancțiunile în lege.

— Să se legifereze interzicerea vânătoarei la fururi. Să se precizeze sancțiunile în lege.

— Să se legifereze protecția urșilor. Sancțiuni prevăzute în lege.

— Să se legifereze interzicerea Vulturilor bărbosii. Să se prevadă sancțiuni în lege, inclusiv pentru cei ce întrebuițează hoituri otrăvite, fie și în alt scop.

— Să se legifereze că proprietarii a 100 ha., dar a căror proprietate nu formează un corp neîntrerupt, n'au drepturile prevăzute de art. 2 L. V.

— Să se legifereze că un membru dintr'o societate de vânătoare nu poate fi și paznic privat al acelei societăți.

— Să se șteargă la art. 69, alin. 1, cuvintele „în flagrant delict“. Actual nu se pot obține condamnări contra unui braconier găsit cu arma în mână și cu vânat în tolbă, dacă n'a fost prins în momentul împușcării (flagrant delict). Judecătorii achită. Cer martori, după dreptul comun. Nu se pot găsi martori în fundul pădurei sau în mijlocul câmpului. În schimb delicventul aduce matori prin care „probează“ că vânatul îl avea de pe alt teritoriu, iar că pe teritoriul în cauză era numai în „trecere“.

— Pentru a preîntâmpina astfel de „treceri“, să se adauge la art. 73 un alineat în sensul următor :

„Acela care fără învoirea proprietarului sau a arendașului dreptului de vânătoare va trece peste un teritoriu de vânătoare, având cu sine armă, câine sau sculă cu care s'ar putea ucide sau prinde vreo piesă de vânat, comite delict și i se vor aplica aceleași sancțiuni prevăzute de art. 73, alin. 1. Se vor excepta numai acele cazuri când cineva este absolut obligat să treacă și peste un teritoriu străin, mergând spre teritoriul unde are drept de vânat, folosindu-se însă în acest caz numai de căile de comunicații publice, adică șosele naționale, județene sau comunale, iar nici decum de poteci sau drumuri forestiere sau de exploatare“.

— Să se elaboreze și pună în practică neîntârziat și indiferent dacă se modifică legea sau nu, *Regulamentul legii*, care să aducă toate preciziunile arătate de practică până azi.

— Să se precizeze că un aredaș (vânătoare) nu poate sub-arenda dreptul său de vânătoare. Astfel

să formează la sate adevărate bande de braconieri — cu sau fără permis de vânătoare.

— Să se legifereze că proprietarii de vii și grădini de zarzavat mai mici ca 2 ha (de discutat dacă nu până la 5 ha.) să fie direct răspunzători de lațurile ce se vor găsi pe aceste proprietăți. Să se prevadă sancțiuni în lege. Este în adevăr exclus ca un proprietar de vie sau grădină de zarzavat de 2 ha., pe care o examinează zilnic pas cu pas să nu aibă cunoștința de lațuri. Obișnuit lațurile sunt întinse chiar de acești proprietari, însă prinderea în flagrant delict este practic imposibilă. Să fie făcuți responsabili de lațurile găsite. Altfel stârpirea întrebuițării lațurilor în regiunile de vii, este iluzorie.

— Să se pună art 21 (timpul în care e oprită vânătoarea) în acord cu dispozițiunile actuale.

Să se precizeze că cineva este în acțiune de vânătoare dacă e găsit cu pușca încărcată, ținută în ambele mâini în atitudinea clasică a vânătorului; căuțând peste câmp, chiar dacă n'are nici o piesă de vânat asupra sa. Actual astfel de vânători braconând evident pe un teritoriu, opun la judecată faptul, că n'au împușcat nimic și erau în „trecere“ pe acel teren.

— Să se precizeze sancțiuni contra societăților de vânătoare, cari nu-și îndeplinesc obligațiunile.

INȘTIINȚARE

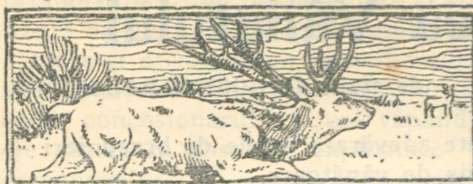
CATRE SOCIETAȚILE DE VANATOARE din BUCUREȘTI AFILIATE UNIUNEI

Pentru a înlesni vânătorilor din București legătura promptă cu societatea din care fac parte, Consiliul de Administrație al Uniunii a decis ca, în mod gratuit să pună la dispoziția societăților Bucureștene afiliate, și care nu dispun de local propriu, biourile sale pentru întrunirile de comitet, etc., și în special pentru înscrierile de participare la vânătorile, pe care societățile respective le vor organiza.

În acest scop Societățile de vânătoare vor comunica Uniunii planurile campaniei de vânătoare (data, locul vânătoarei și toate amănunțele în legătură cu aceasta), astfel că domnii membri, adresându-se la Uniune direct sau prin telefon (2.51.58) vor putea avea toate deslușirile necesare.

Această măsură va intra în vigoare și va fi adusă la cunoștința vânătorilor la timp, de îndată ce societățile vor trimite adeziunea lor la propunerea făcută de Uniune în acest scop.

VÂNAT

Spurcaciul (*otis tetrax*) și vânătoarea lui

de CAROL A. EBERLE-Brașov

Ținuturile preferate de acest vânat splendid ca formă, penaj și carne sunt acele cu caracter de stepă ale Ungariei de sud, Franței de sud, Turciei, României, Greciei și Africei nord-vestice. Adesea îl găsim și în Sardinia, dar se spune că în număr enorm s'ar afla în stepelile Siberiei de Sud.

Pasăre migratoare, sosește la noi pe la mijlocul lui Aprilie, deodată. Sosesc într-o singură noapte și apar a doua zi dimineața în cârduri de 10—12 lucăți prin locurile unde își vor face cuiburile.

Lungimea pasărei este de 50 ctm., din care coada are 13 ctm.

Cocoșul are gâtul negru caracterizat printr-o bandă buclată de la ureche spre gât, întretăiată cruciș de altă bandă longitudinală identică, care ajunge deasupra capului. Capul este colorat galben cu pete castanii în partea de sus, degradându-se mai în jos în cenușiu-deschis. Spatele este negru pe un fond roș-deschis și galben, având în curmeziș pete ondulate.

Marginea aripilor, dedesubtul coadei, precum și toată partea dedesubt a corpului sunt albe. Aripile și coada sunt albe cu benzi castanii închis. Ciocul cornos este cenușiu. Ochii mari de culoare deschisă sau galben-brună.

Găina mai mică decât cocoșul, are capul gălbui, iar gusa alb-roșiatică sau roz deschis. Pieptul și gâtul sunt vărgate galben cu negru, iar spatele mai pătat decât la cocoș.

Aripele pătate alb cu negru, iar burta albă. Spurcaciul preferă locurile deschise de câmpie, evitând vecinătatea pădurilor, chiar și a măracinișurilor. Adesea este observat în cârdurile de dropii.

Hrana constă din iarbă, trifoi, grăunțe, însă de preferință se nutrește cu melci, insecte și larve, astfel că este folositor agriculturii.

Împărecherea are loc îndată după sosire, în acest scop perechile își aleg locul, de preferință în vâlcelușe cu movili de pietre, iar la întocmirea cuibului nu iea parte decât găina. Mai mult încă se pare că găina tănuște așezarea cuibului de cocoș, căci acesta, cuprins de patimă amoroasă, riscă să rotească în cuib, spărgând ouăle.

Totuși cocoșul se ține prin apropierea cloștei, unde își face una sau două arii, bătătorind pământul cu picioarele.

„Rotitul” cocoșului consistă în sărituri pe loc, după apoi o singură dată din aripi, bate pământul cu ghiarele și scoate în același timp un strigăt caracteristic, un cârâit clar și scurt, care se aude la câteva sute de pași. Săriturile și strigătele le repetă la 10—15 secunde, atunci când se crede singur. Alte ori „rotitul” îl face dând ocoluri împrejurul ariei cu gulerul înfioat, cu aripele atârânănd, scoțând în același timp strigătul caracteristic.

În urma bătătoririi pământului în același loc se formează un fel de strachină, care constituie aria.

Cocoșii rotesc cu atâta patimă, încât cei mai bătrâni fac bătători în talpă. Ei cântă când sunt singuri și numai la răsăritul și apusul soarelui. Între orele 7—19 se ascund în ierburi înalte, exceptând unele zile cețoase, când cântă chiar în cursul zilei, precum și unele nopți senine și cu lună.

Găina începe—după cum este și anotimpul—să ouă pe la jumătatea lui Aprilie până la jumătatea lui Maiu. Normal ea face 4 ouă, câteodată numai 2—3, dar niciodată mai multe. Ouăle ca mărime și formă sunt identice cu ale găinilor domestice, colorate verzuu-măsliniu, cu pete brune slabe și neregulate, având coaja mai groasă.

Cloșcă devotată, găina nu-și părăsește cuibul de cât în momentul când omul sau calul căruței dă peste el și atunci își apără cuibarul bătând stângaci din aripi și guruind în chip dureros. Chiar dacă se umblă la cuib, cloșca revine și își continuă clocitul; iar în cazul când cuibul i-a fost distrus la începutul clocitului, ia își face altul, ouă din nou și clocește din nou.

În timpul clocitului, găina trăește singură și nu părăsește cuibul decât spre seară în căutarea hranei. Cocoșul fiind prin apropiere, ea nu-l evită, ci primește cu îngăduință curtea pe care i-o face. Dacă însă ea este forțată a-și părăsi cuibul în timpul zilei, este înconjurată îndată de câțiva cocoși, la rotirile cărora însă rămâne indiferentă.

Clocitul durează cam 3 săptămâni.

Către sfârșitul lui Maiu ies puii din ouă și sunt conduși numai de cloșcă.

Către finele Iunie încep a sbura și atunci se asociază la creștere și cocoșul, care între timp a pierdut penajul de amarez, astfel că se deosebește puțin de găină. Câtva timp spurcaci se țin în stoluri mici, prin apropierea locurilor de împărechere, iar mai târziu se asociază în stoluri de 20—200 bucăți. Astfel cutreeră miriștile de grâu, pe care se mai găsesc snopii în clăi. La umbra clăilor de grâu, spurcaci gădesc adăpost contra razelor dogoritoare a soarelui și își fac baia de praf.

Vânătoarea la spurcaci, constituie una dintre cele mai plăcute vânători. Ea se practică după anotimp: Primăvara la cocoși, vara la cârd și toamna la pasaj. Cea mai interesantă însă este primăvara la cocoși. Ea se face sau apropiându-ne cu căruța, sau întrebunțând o găină împăiată pentru ademenire. Apropierea la picior este exclusă, spurcaciul fiind foarte prevăzător, de aceea în orice chip s'ar face vânătoarea, utilizăm, pentru a ne apropia, o căruță de țară.

Timpul cel mai favorabil este înainte de răsăritul soarelui, între 3 și 8 și cu oarecare șanse seara între 18—20.

Dacă cunoaștem dinainte locurile de împărechere, ne ducem direct la ele; dacă nu, atunci ne orientăm după cârâitul curios care se aude de departe.

Drumul peste câmpie trebuie făcut la pas, evi-

tând pe cât posibil sgomotul și tinzând urechea cu mare atenție.

După puțin exercițiu vom distinge cu ușurință, dintre diferitele glasuri ale stepei care se deșteaptă, cântecul de amor al cocoșului. Odată ce ne-am încredințat în mod sigur de direcția în care se află spurcaciul, ne apropiem în trap ușor, ținând cam la o parte. După amănunțită scrutare a terenului, vom zări în sfârșit un punct negru mișcător. Odată descoperit, cocoșul nu trebuie lăsat din ochi, ci ne apropiem progresiv de el, dând roată, scurtând puțin câte puțin distanța.

Apropiindu-ne cam la 100 pași cocoșul se întinde una cu pământul, atunci vânătorul sare din căruță, care continuă roata împrejurul lui, și se îndreaptă pitit, dar gata de a trage de punctul fixat dinainte. La distanță de 40—50 pași cocoșul se ridică vertical la 3—4 metri, spre a lua apoi sborul orizontal.

Vânătoarea astfel organizată dă de cele mai multe ori rezultate multumitoare.

Tot în timpul împăcherii se mai poate vâna cocoșul în modul următor. Se montează, pe a scândură vâpsită verde în nuanța ierbei, o găină împăiată într-o poziție cât se poate de naturală. Eșim pe teren tot cu căruța și când am reperat un cocoș la 200—300 metri, așezăm găina împăiată pe un loc gol, vizibil, iar vânătorul se trănțește lungit la 20—30 pași. Aceste pregătiri trebuie făcute sub paravanul căruței în mers, astfel ca cocoșul să nu observe mișcărilor.

Căruța continuând mersul, dă roate cocoșului, manevrând astfel ca el ridicându-se să sboare în direcția găinei. De cum zărește pasărea împăiată, el se

lasă lângă ea, ceea ce se face adesea cu peripeții hazlii, în timp ce vânătorul îl poate ușor împușca.

Cu acest mijloc se pot împușca toți cocoșii pe o rază oarecare.

Dacă găina împăiată se așează la un loc vizibil, adesea nici nu mai e nevoie ca cocoșul să fie sculat de căruță, ci de la sine se ridică și vine într'acolo. Se întâmplă că chiar 2—3 cocoși deodată se reped către găină. Se recomandă ca, la astfel de vânătoare, să îmbrăcăm costum verde, pentru a nu face pată în iarbă.

Vânătoarea la spurcacia tineri începe în August și are loc în timpul cel mai cald al zilei, între orele 11 și 15. Cu câinele sau la picior vânătoarea este penibilă, căci arșița soarelui doboară iute și câine și vânător, de aceia căutarea se face cu căruța, iar vânatul nu se ridică decât atunci când aproape să-l calci.

Când ai dat de cârd, spurcacia sboară unul câte unul, astfel că coborând din căruță și dând târcoale pe jos, ai ocaziunea să faci o recoltă abundentă.

Toamna la pasaj, spurcacia pot fi împușcați ca și dropiile la pază.

Cu părere de rău trebuie să observ că acest vânat interesant se împușinează din an în an. Acum 25—30 ani, spurcacia apăreau peste tot în județul Ialomița în număr considerabil, pe când acum arare ori mai găsim ici-colo câteva exemplare și probabil nu va trece multă vreme și el va dispărea și din Dobrogea.

Cauzele acestei împușinări trebuie probabil să le căutăm în braconaj și chiar în vânătoarea făcută fără considerent de sex și etate. Pe de altă parte punerea în cultură a terenurilor, cari înainte vreme erau lăsate în paragină, precum și pășunatul oilor, forțează emigrarea vânatului spre alte ținuturi mai izolate și mai libere.

Iepurele de vizuină

(Le lapin de garenne)

Iată un vânat care se bucură de foarte mare atențiune și este foarte apreciat în străinătate, atât în Franța cât și în Germania, nu numai din cauza randamentului lui considerabil prin exploatarea cărnei și mai ales al pieilor, dar și din alt punct de vedere și mai important încă, pentru vânătorii pasionați, cari pun oarecare orgoliu, de a trece drept pușcași aleși între cei mulți.

Iepurele de vizuină, de talie mai mică decât vâurul său, iepurele de câmp, se înmulțește mult mai repede decât acesta din urmă, fiind mai producător, precum și grație felului său de viață, a prudenței și iușelei lui extreme.

Mai întâiu iepurele de vizuină trăiește în culcușuri săpate în pământ, după felul celor construite de viezure, bine înțelese de dimensiuni mai reduse, astfel că proporțional, pentru animalele răpitoare, atât el cât și progenitura se află în deplină siguranță, odată ce a avut posibilitatea să se salveze în locuința lui. În pădure circulă numai prin tufișurile cele mai dese, deci acoperit, iar când este obligat să traverseze o potecuță, cărare, etc., o face cu iușeala fulgerului, dintr'o săritură; ori tocmai această greutate, de a-l

prinde cum s'ar zice în sbor pe un spațiu îngust, cum este lărgimea unei cărări, constituie nu numai un agreement, dar chiar o adevărată fală pentru cei ce exercită vânătoarea lor și ca sport de tir, atâtea cartușe atâtea piese.

Se mai vânează — și acesta iar este un sport interesant, — nu numai cu bățiași sau la pază, dar și cu furet-ul (o sub specie de dihori) cari de obicei se lansează câte doi în culcușul iepurelui pe două din căile cari duc la vizuină în senz opus și cari îl forțează a ieși din culcuș, pentru ca apoi, să-l răpui cu arma dacă... reușești.

Foloasele pe cari le aduce economiei naționale sunt foarte mari, carnea este foarte gustoasă și apreciată de toată lumea, blana foarte frumoasă cu o lână deasă iarna și foarte durabilă, servește pentru fabricarea a tot felul de blănuri de lux imitate, deci foarte căutate ori cât de mare ar fi cantitatea oferită pieței.

Vom mai reveni în privința foloaselor colonizării lui în țara noastră.

Gospodăria și vânatul

de MOLDAV

Văicăreala asupra vitregiei vremurilor, prin cari trecem, se întinde dela un capăt la altul al țării, din jos în susul scării sociale.

Se pune mereu întrebarea, cum într'o țară, cu pământul și climatul atât de prielnic producției, poate să dăinuiască sărăcia, poate amenința mizeria neagră?

Răspunsul firesc, ce și-l poate da fiecare, este fără îndoială, că vina acestei stări de plâns este a locuitorilor, a noastră a tuturor.

Dacă Dumnezeu ți-a dat pământ mănos sub cer milos, cum de ești păcătos?... Fiindcă te stăpânește ori neștiința, ori lenea, ori amândouă laolaltă!

Mulțumit mă simt, că din cunoașterea îndelungă a țării mele, am încredințarea că nu atât trândăvia face ca multe bogății a țării să rămână irosite, cât necunoștința și nepriceperea, cari pot fi înlăturate cu timpul, dacă cel neștiutor nu se încapățânează împotriva învățăturilor.

Gospodăriile noastre, afară doar de orașele mari, nu lipsesc nici de loc nici de brațe, slavă Domnului!

Și totuși câtă jale, câtă sărăcie în cele mai multe!

Dacă cutreeri țara, afli sate de limbi străine, iar la cale de 4—5 kilometri dai de sat de al nostru. Ce deosebire... colo îți râde, ici îți plânge ochiul, și te doare'n suflet. D'apoi satele bălțate, destul de multe, cari au vatră străină și vatră românească; îți plesnește obrazul tău românesc de rușine! Aci, nu mai poți găsi tălmăcirea groaznică deosebiri, decât în netrebnicia celor de-un sânge cu tine, și te doare în sâmtământul tău de neam.

De câte ori stat-am de vorbă cu oameni de deosebite vârste la țară, cari la urma urmei trebuiau să recunoască că starea lor nu-i de laudă și fiind la strâmtorare de răspunsuri, sfârșeau prin a da cu... păi de! în care se surprinde și părere de rău și nepuțință.

Eu înclin să cred, că pricina este numai în creșterea ce gospodarul dă copiilor și în îngăduința ce lasă femeii de a sta toată ziua mai mult de taclale, de cât de treabă. Munca câmpului și cea bărbătească în gospodărie încă nu duce o casă la bună chiverniseală și belșug, dacă femeia stă de vorbă și copii cu degetele'n nas.

Geaba ne plângem de Dumnezeu și de stăpânire,

că din strânsoare nu scăpăm, dacă n'om da cu toții din mâini!

Gospodăria e temeiul bunului trai mai mult chiar de cât ogorul. Oricât ar aduce țarina, dacă gospodăria e proastă e ca și cum ai turna boabe într'un sac fără fund.

Cu aceste adevăruri spuse cam crud, mi-am luat o greutate de pe inimă.

Cum Revista, unde colaborăm, nu are chemarea de a învăța pe oameni gospodăria în genere, nădăjdumi că, acum când nu ne-a rămas altă ieșire din încurcătura în care ne sbatem, cărturarilor satelor și agronomii vor pași mai hotărât la îndeplinirea acestui apostolat al mântuirii.

Vânatul este și el o bogăție, fiind el și produsele lui obiecte de comerț, este deci și un mijloc de îmbogățire.

Țara noastră cu bucate ieftine cu soare cald și ierni uscate, îngăduie creșterea a sumedenie de lighioane cu păr și cu pene, care pot fi prăsite și crescute pe lângă gospodărie și care găsesc cumpărător în țară și în străinătate cu preț bun. Singurul lucru ce se cere este îngrijire la vreme, curățenie și anume cunoștințe speciale ușor de învățat.

Pentru a învăța pe cetitori cunoștințele trebuitoare, Revista deschide o rubrică deosebită, care va trata aceste chestiuni privitoare la crescătoriile pe scară mică, adică acelea ce se pot înfiripa, fără cheltuială mare, pe lângă gospodrie.

Nici nu-și închipuie oamenii câte mii de familii în țări străine, în împrejurări mult mai puțin prielnice, trăiesc din larg, de pe urma crescătoriilor fără a avea, așa gata dat de Dumnezeu, loc berechet pe lângă casă, dar unde nu cresc bălării și nu se grămădesc gunoaiele.

Dacă urmarea celor ce se vor scrie la această rubrică, va fi înjghebarea a nu mai mult de zece asemenea crescătorii pe tot cuprinsul țării, Revista va avea mulțumirea ca și-a făcut o datorie și va fi gata oricând a da sfaturi aceluia ce vor face primii pași pe această cale.

Publicarea detaliată a succeselor atinse, cu descrierea instalațiilor și fotografierea lor și a produselor va fi o mulțumire morală a pionierilor îndeplinirii și un imbold pentru cetitorii Rivistei de a le urma exemplul.

Dresarea și educația câinelui

(URMARE)

„Aport“ — Câinele ține aportul.

Se așează câinele în pozițiunea „șezi“ în fața scândurei, pe care se găesc aparatele de dresaj.

I se dă să apuce în bot de câteva ori mâna, cum s'a arătat mai sus. Apoi în loc de mână i se împinge în bot șomoiogul.

El va căuta să evite aceasta retrăgându-se și scuturându-și capul, ceea ce se va evita, ținându-i falca de sus cu mâna stângă, iar cu dreapta împingându-i în sus falca inferioară.

Șomoiogul va fi astfel menținut câteva clipe, apoi se retrage încet mâna dreaptă, se apucă șomoiogul și se dă comanda scurtă „lasă“, trăgându-l din bot. (Laudă, mângâiere).

Se fac două-trei mișcări de mers la picior, și se reîncepe mișcarea „lasă“ de vreo 10 ori.

Apoi în locul șomoiogulii se împinge în botul câinelui blana de pisică, la care lucru el se va oțeri și mai mult. Se insistă cu mișcarea până când elevul se supune a rămâne cu obiectul în bot timp de 2 minute. Orice pedeapsă este și aci exclusă, insist chiar a atrage luare aminte, ca nu cumva sub impresia enervării, mâna stângă, care ține falca superioară, să strângă până la durere buzele câinelui sau ca dreapta să-i sprijine falca inferioară cu ghionturi.

Observ ca mâna dreaptă, când apucă obiectul din botul câinelui, să se apropie de el încet și chiar după ce l-a apucat, să țină încă câteva clipe mâna pe el și numai apoi să se dea comanda „lasă“. Prin aceasta se evită prostul obicei, pe care-l au unii câini chiar excelenți, de a arunca vânatul aportat la picioarele vânătorului. Câinele trebuie să se obișnuiască de a nu lăsa vânatul aportat, chiar când vânătorul a pus mâna pe el, ci numai atunci când i se dă comanda „lasă“.

Pentru a imprima și mai bine câinelui importanța comandei „lasă“, pe când el ține obiectul în bot se apropie mâna dreaptă încet, se apucă și apoi iar se retrage, fără a da comanda, față de care procedeu câinele trebuie să rămână cu aportul în bot. Abia după ce s'a apucat în modul acesta de două-trei ori aportul, se dă comanda „lasă“ și se retrage din botul câinelui. Mai mult încă, câinele nu trebuie să deschidă botul și să dea drumul obiectului, chiar când dresorul ar trage de acesta. Pentru dresarea punctuală și ușoară, acest detaliu are mare importanță căci în mintea elevului trebuie să se întipărească convingerea că atunci când este în serviciu, orice inițiativă proprie îi este interzisă, ci că trebuie să asculte de o poruncă.

Câinii astfel dresați nu vor avea tendința, la aportare de iepure sau vulpe să lase vânatul și să o iea razna.

A ajuns câinele, după 20—30 de repetiri să execute exact mișcarea, trecem la altă mișcare de :

„Aport“. Câinele poartă aportul.

Se așează câinele în pozițiune de „șezi“ cu aportul în bot. Dresorul apucă cu stânga lesa cam la 30 ctm. deasupra sgardei, iar dreapta se ține sub falca inferioară. Se dă comanda „Aici“, se trage cu precauțiune de lesă, făcând pași îndărăt. Sigur câinele nu știe ce să facă, va căuta să arunce aportul, înainte de a înainta. Se va evita aruncarea aportului sprijinind cu mâna dreaptă falca inferioară. Dacă totuși elevul a aruncat aportul, se reîncepe fără enervare: „Șezi“, „aport“ și pași îndărăt cu comanda „Aici“. Urmează câinele mersul cu aportul în bot, se dă comanda „șezi“ și „lasă“, (laudă, mângâiere).

Dacă după 10—15 repetiri, câinele arată oarecare siguranță în mișcare, atunci se îndepărtează mâna dreaptă dela bot și se face mersul la picior spre dreapta, potrivit prescripțiilor de mers la picior. Apoi precaut ridicând lesa perpendicular deasupra sgardei, se schimbă mersul spre stânga, supraveghiând ca șomoiogul să nu fie aruncat din bot.

Se repetă mișcarea cu blana, cu care câinele va fi sigur mai recalcitrant, până ce se supune și face mergerile fără împotrivire. Repetirile ulterior se fac schimbând mereu când șomoiogul, când blana. Mergerile se fac, când accelerând, când încetinind mersul și făcând ocoliri.

Dacă în decursul mergerilor câinele lasă aportul, este apostrofat cu glas dojenitor „rușine“, se reîncepe: „șezi“, „aport“, „Aici“. Mișcarea necesită vreo 40 repetiri.

Haltera de lemn. Continuarea mișcărilor de aport se face cu haltera (fig. 3).

Un sul de lemn de 30 ctm. lungime și gros de 15 ctm. Se strunguește la mijloc pe o distanță de 10—12 ctm, ca să iea forma unei haltere.

Prin axul sulului se face o gaură rotundă de 2 ctm., prin care trece în silă o vergea de lemn tare, având ambele capete tăiate în pas de helice h., pe care se poate înșuruba șuruburile cu aripioare, s. Capetele vergelei depășesc atât lungimea sulului, în cât de ambele părți să se poată introduce câte 5—6 rondele de lemn r.r., și câte o calotă tot de lemn, c.

Dopurile rotunjite d., fixate în sul servesc pentru ca acesta să nu se murdărească și tot odată pentru ca câinele să-l poată apuca de jos bine cu botul fără a ajunge cu nasul în praf.

Intregul sul cu vergeaua cu rondelele și cu calotele să nu depășească 1½ kgr. greutate.

Dacă se înlătură rondele, haltera se ușurează într'atât încât se poate lucra cu un câine chiar de talie mică.

Pentru progresiva îngreunare a haltereii sunt necesare tot atâtea șaibe de fier, cari pe rând vor înlocui în halteră rondelele de lemn și care vor fi astfel calculate, încât toate rondelele fiind înlocuite prin șaibe, haltera să cântărească 8—9 kgr.

Până acum câinele n'a purtat decât obiecte ușoare și mlădioase. Haltera din contra este grea și rigidă, putând îndurera buzele și enerva dinții. Dresorul trebuie chiar să iea bine seama la început, când îi împinge câinelui haltera în bot, ca dinții să nu-i apuce buzele, ceace dureros fiind, câinele prinde groază de instrument și de aport.

Sunt câini, cari prin conformația prea desvoltată a buzelor, au predispoziție naturală de a fi recalitranti la apucat cu botul un obiect dur. Dresorul să procedeze deci cu prevedere la începutul mișcării de aport cu haltera, și să nu-și piardă răbdarea dacă va fi forțat să întrebuițeze un timp dublu, decât cel normal în asemenea caz. Insistăm, căci sunt mulți dresori, cari atribue relei voințe a elevului, unele greutăți întâmpinate, pe când în realitate sunt defecte naturale, pentru cari bietul animal nu trebuie martirizat.

După ce acestea au fost spuse, iată cum se procedează la această mișcare:

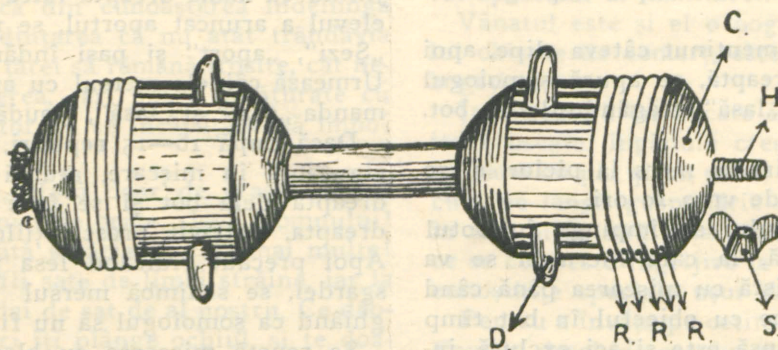

Fig. 3.

Haltera de aport.

Ca și în mișcările precedente, se comandă „șezi“, se introduce în botul câinelui haltera. Elevul se va arăta recalitrant de a ține un obiect greu cum e haltera, va lăsa capul în jos și aportul să cadă, dacă cu mâna dreapta dresorul nu sprijină falca inferioară. Va lua un aer nenorocit și va arăta prin atitudinea lui că nu e în stare să poarte un obiect atât de greu. Nu e câine, care să se comporte altfel în acest caz, însă dresorul nu trebuie să țină seamă de asemenea mofturi.

Cu mâna stângă se trage ușor de lesă în sus cu comanda „șezi“, iar dreapta ține haltera în botul câinelui. De oarece cuiele sgardei înțepă, când ridici de lesă ușor în sus, tendința de a lăsa capul în jos îi trece mofturosului. De cum observi că elevul ține haltera drept, cedezi încet sprijinul botului cu mâna dreaptă, până o retragi cu totul. Dacă câinele continuă a ține haltera câteva clipe trebuie recompensat cu laudă și mângâiere, se comandă „lasă“ și se suspendă ședința.

Mișcările făcute cu șomoigul și cu blana sunt re-luate pe rând și cu haltera, începând fiecare ședință cu șomoigul și cu blana. Sunt necesare 30—40 repetiri a mișcării, inclusiv mergerile.

Aport la câmp. — După ce mișcările de mai sus au fost învățate se scoate câinele la câmp. Se iea cele trei obiecte de aportat, o lesă lungă și un fluer. Ajunși pe câmp se repetă mai întâi mergerile, apoi pe rând toate mișcările învățate în manej, procedând dela mai ușor către mai greu. Natural că la câmp se vor prezenta noi greutăți, căci câinele îmbătat de aer și de aspectul câmpului, distrat mereu de mișcările din natură, nu odată va arunca haltera

și va ciuli urechile la ciripitul unei păsări sau va rămâne cu ochii țintă după sborul unui fluture. Trebuie mereu adus la simțul datoriei printr'o mică smucitură a lesei, și reintroducerea halterei în bot cu o slabă strângere cu mâna stângă asupra buzelor, drept pedeapsă. Când ajungem ca în sfârșit câinele să ducă liniștit și supus haltera, îl punem să facă mișcarea „aici“ cu fluerul bineînțeles ținându-l de lesă, dar fără halteră. După ce a înțeles bine mișcarea, lăsăm lesa pe pământ, punem elevul în poziție de „șezi“ cu haltera în bot, ne depărtăm călcând pe lesă și ținând câinele sub observație, și dela distanțe din ce în ce mai mari, îl chemăm cu fluerul și cu comanda „aport“. Ajuns la dresor nu i se permite câinelui să lase haltera până când nu i se comandă „lasă“. După câteva repetiri reușite, recompensa (laudă și mângâiere), apoi libertate și joacă. Se va observa curând că după exercițiile la câmp, câinele va face mult mai rezeperi progrese în dresare.

Câinele apucă aportul. — Până acum am pus căi-

nelui cam cu forța în bot obiectele de aportat. De aci încolo trebuie să-l învățăm ca aceste obiecte să le apuce singur. Va trebui deci ca pentru prima dată câinele să îndeplinească un act plicticos pentru el din proprie inițiativă. Apucarea la poruncă a obiectelor prezentate mai are de scop de a desăvârși educația câinelui, ca să se supună deplin voinței dresorului. Dacă mișcarea de aport s'ar face numai cu obiecte ușoare, ea ajunge pentru câine o joacă plăcută, pe când a face aport cu haltere e ceva plicticos. Tocmai de acea exercițiile cu haltere trebuie să fie cele mai insistente, căci câinele nu trebuie să apor-teze ca distracție nedisciplinată, ci dimpotrivă să se pătrundă de convingerea că-și îndeplinește o datorie.

Câinele șade, se lasă lesa pe pământ, i se prezintă în fața nasului șomoigul cu palma dreaptă, astfel ca golul palmei să fie în dreptul golului șomoigului, iar cele patru degete să atingă falca inferioară. Cu mâna stângă se apucă falca superioară, cum s'a arătat mai sus pentru a provoca deschiderea botului. Se dă comanda „aport“ și ridicând cotul drept șomoigul se va rostogoli în botul deschis. Restul mișcării este acelaș ca la mișcarea primă de aport.

La repetirea mișcărilor se ridică cotul din ce în ce mai puțin, astfel ca șomoigul să nu cadă în botul câinelui. Pentru ca elevul să întindă botul, se face o dulce împingere înainte a mâinei stângi, care ține botul deschis, sub comanda „aport“. Câinele va observa repede că dacă șomoigul nu-i cade singur în bot, urmează senzația replăcută a strângerei și împingerii botului înainte, astfel că dela sine va întinde capul, dresorul atunci trebuie să-i vină puțin în ajutor, potrivit ca falca inferioară să vină în golul format

de depresiunea șomoioagului și podul palmei. Primele semne, că elevul a priceput ce i se cere, se arată atunci când deschide botul singur. Când se observă un început că el a înțeles mișcarea, trebuie arătat prin laudă și mângâiere că dresorul este mulțumit de elev și cu continu glas binevoitor, i se dă drumul la joacă.

Primul pas e cel mai greu.

La ședințele ce urmează se începe iar cu „mergerile“, „șezi“, „aici“ cu fluierul și apoi se încearcă a-l face să apuce șomoioagul și de îndată ce a executat mișcarea se întrerupe ședința cu laudă și joacă, pentru a reîncepe după câteva minute. Dacă cumva câinele e încăpățânat și după 20—30 de încercări nu poate fi adus la ascultare, atunci dresorul apucă lesa aproape de sgardă cu stânga, iar cu dreapta îi ține șomoioagul aproape de nas, comandă „aport“, împingând cu mici smucituri de lesă capul câinelui spre șomoioag. Cu siguranță că după 2—3 încercări, câinele va apuca șomoioagul. Odată apucat se face mergere, câinele purtând șomoioagul.

Metoda de a face pe câine să apuce șomoioagul drept joacă este greșită. Cu toate că se ajunge mai repede la executare, însă în aceste condițiuni, câinele se va obișnui să execute numai atunci, când va avea chef de joacă.

În continuarea ședințelor se ține șomoioagul din ce în ce mai departe de nasul câinelui, și la diferite înălțimi, până ce coborâm mâna dreaptă aproape de pământ. Când elevul nu urmează comenzi în timpul acestor variante, se reia procedeul arătat mai sus pentru câinii încăpățânați. A strangula câinele cu sgarda pentru a-l aduce la ascultare este dăunător

scopului, din potrivă: când o mișcare întâmpină prea mari rezistențe, atunci trebuie reluată mișcarea care precede, până la perfectă executare și trecut apoi din nou la mișcarea următoare unde am întâmpinat dificultăți.

Exercițiul de apucare a șomoioagului se repetă de 40—50 ori la diferite distanțe și pozițiuni, bineînțelese în limita posibilă, fără a ne depărta de câine, ci ținându-l cu lesa aproape de sgardă, pentru a-i putea da la nevoie impulsia necesară prin slabe smucituri.

După ce mișcarea este perfect executată, chiar când șomoioagul a fost apucat de jos, se reîncepe aceeași mișcare cu blana și apoi cu haltera. Apoi se schimbă când un obiect când altul, făcând din când în când mergeri, câinele ținând aportul.

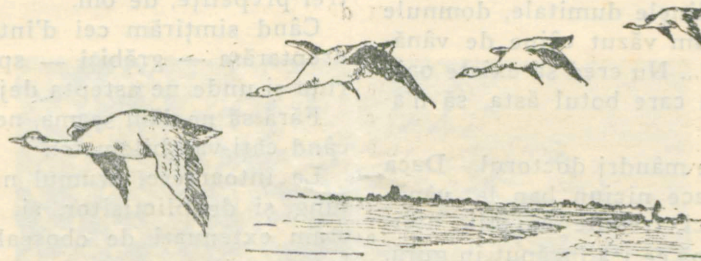
Exercițiul trebuie repetat 4—6 zile în total 50—60 de ori, și nu trebuie încetat pînă când câinele nu apucă aportul și îl poartă în mergeri.

Este de observat, ca nu cumva să se tolereze câinelui în pozițiunea de „șezi“ să facă mișcarea de apucare, înainte de a i se da comanda „aport“.

Revenim cu sfatul de a nu face gesturi nervoase și de a abuza de smucituri cu lesa, căci nu trebuie uitat că cuele înțepă dureros și câinele terorizat, devine sălbatec și este stricat.

Un sfat: în zilele când elevul execută ascultător mișcările, ședințele trebuie prescurtate, dimpotrivă când se încăpățânează, ședințele trebuie prelungite. Atitudinea dresorului față de elev, trebuie și ea să fie pentru toată ziua adaptată modului de a se comporta a câinelui la lecție.

(Va urma)

Primindu-se numeroase cereri de publicare de evenimente vânătoarești locale, ca : dări de seamă despre vânători reușiți, constituirii de cercuri, serbări festive, fotografiile în grup, etc., Comitetul a decis să se pună la dispoziția Societăților afiliate și membrilor Uniunii Generale, o rubrică specială a **Revistei Vânătorilor**, prin care — cei ce ar dori — să poată afla satisfacția acestor publicațiuni.

Folosul pentru lumea vânătoarească va fi acela de a se cunoaște reciproc, dacă nu personal, cel puțin din nume, din izbânzile vânătoarești, din chip.

Va mai rezulta un folos și anume: acela că, fotografiile vânătoarești, fiind executate în decor natural, publicarea lor va pune sub ochii camarazilor din alte regiuni, variate colțuri frumoase ale țării.

Cum însă aceste publicațiuni sunt legate de cheltueli pe cari Uniunea nu le poate suporta cu speze proprii, se fixează următorul tarif :

700 lei 1 pagină

400 „ ½ „

250 „ ¼ „

În acest spațiu se poate publica atât vederi fotografice, cât și text descriptiv, explicativ sau enumerativ.

Pentru reproducerea fotografiilor se cere a se trimite sau clișeul „autotipie“, sau numai o fotografie bine executată, după care se reproduce clișeul prin îngrijirea Revistei, pe prețul de 2 lei ctm².

Odată cu comanda publicării să se indice și numărul de exemplare dorite din Revista respectivă, pe prețul de 20 lei exemplarul.

Revista intenționează să scoată cu ocazia **fine-lui de an, un număr festiv**, în care această rubrică să fie extinsă pe un număr nelimitat de pagini, prevenim deci pe doritori de a-și trimite din vreme comenzile, pentru ca lucrarea să poată fi executată în cele mai bune condițiuni.

LITERATURĂ VÂNĂTOREASCĂ

Apetitul lui Hector

de A. CAZABAN

Căruța noastră se opri la o margine de miriște, bine înbrăcată cu iarbă și mohor, unde caii aveau ce Paște, toată ziua...

Eu și tovarășul meu lasarăm tot bagajul vânătoresc pe seama căruțașului și pornirăm îndată peste câmp, în căutarea vânatului.

Mulțumit că scăpase de trepidațiunile supărătoare ale căruței, Hector — o corcitură antipatică de *poanter* englezesc cu dulău ciobănesc — începu să sară înaintea noastră și să latre așa de tare, încât răsunetul lătrăturii, răspundea din fundurile cele mai tainice și mai adânci ale Bărăganului...

Amețit de atâta larmă, mă adresai tovarășului meu, — fericitul stăpân al prepelicarului:

— Mai potolește-ți câinele, domnule doctor, că o să sperie tot vânatul de pe Bărăgan !...

— Ce să'i fac ? — se cam supără stăpânul. — Ce pot să'i fac ?... Așa latră el întotdeauna când se vede liber în mijlocul naturei !... Ca toți câinii de rasă, e foarte nerăbdător și neastâmpărat.

Ingroșându-și apoi vocea, strigă poruncitor:

— Hector, zurich !...

Corcitură de *poanter* englezesc cu câine ciobănesc, se opri, ciuli din urechi și se uită foarte nedumerită la stăpânul său care îi vorbea într'o limbă necunoscută...

N'am putut să nu observ :

— Groaznic bot mai are câinele dumitale, domnule doctor... De când sunt eu n'am văzut câine de vânătoare, cu un bot așa de lung !... Nu cred să existe oală sau cratiță cât de adâncă, în care botul ăsta, să n'ajungă până în fund !...

— E o mare calitate ! — se mândri doctorul. — Dacă n'ar avea botul lung, n'ar face niciun ban la vânătoare, mai ales la epuri... Căci, trebuie să știi, nici odată n'a scăpat un vânat, după ce i-a încăput în gură.

— Cred și eu ! — îl aprobai. — Cu o gură așa de mare, e în stare să înghită un epure întreg !...

— Nu-l înghite — protestă stăpânul. — Nu-l înghite pentru-că e dresat... Are școală !... Ce vrei, după tată e englez *pur-sang* !... D'aPoi la prepeliți să-l vezi !... Aporțează fără să strângă de loc pasărea în gură !... Dresat, ce vrei !

— Dacă e așa de dresat — observai — de ce aleargă ca un zănatic peste câmp ?

— Așa aleargă la început... Dar de îndată ce se antrenează, faci minuni... O să vezi îndată, câtă treabă o să facem cu el !...

Tot vorbind așa despre calitățile lui Hector, ajunserăm lângă o cositură de meu pasăresc... Chiar din marginea mălaiștei, sbură, — cu zgomot, — o peche de prepelițe.

Doctorul întinse repede pușca, focul detună și una din sburătoare, atinsă mortal, căzu într'un pâlț de bălării.

Din două sărituri ogărești, prepelicarul fu pe locul unde își găsise moartea, biata victimă. — atât de bine operată de mâna dibace a medicului-vânător.

După o scurtă căutare, Hector găsi prepelița și o apucă așa de bine, încât nu mai văzurăm nimic în botul lui cel lung.

— Aport ! — comandă doctorul, agitând, furios, biciul de vânătoare.

Ca și când n'ar fi înțeles franțuzește, câinele nu se sinchisi de loc de ordinul stăpânului, și, cum de mult nu mâncase carne de pasăre, începu să mestice din făci.

— A înghițit-o hăpăul dracului ! — țipă medicul desnădăjduit și alergă să-l bată cu coada biciului.

După câte-va schelălăituri, — care mă înduioșară — Hector, scăpând din mâna dresorului, o luă la fugă, îndărăt, spre căruță.

Doctorul vru să-l ajungă, dar îl oprii, sfătuindu-l :

— Lasă-l să se ducă la căruță, dacă vrei să te întorci cu o prepeliță în geantă !...

Mai trecându'i necazul, vânătorul se simți obligat să-și scuze corcitură :

— Foarte curios, domnule !... Nu mi-a făcut nici odată figura asta... A înghițit-o numai de pasionat ce ie !..

Lipsindu-ne amândoi de concursul lui Hector, pornirăm înainte, hotărâți să facem noi singuri, și pe vânătorii și pe prepelicarii...

Cum anul ăsta e criză și de prepelițe, n'am avut ocazia să stricăm multe cartușe...

Am bătut toate miriștele și porumburile, — în lung și lat, și de abia am împușcat, până la amiază, câte trei prepelițe, de om.

Când simțirăm cei dintâi fiori ai foamei, ne îndreptarăm — grăbiți — spre locul unde lăsasem căruța și unde ne aștepta dejunul.

Fără să ne dăm seama, ne-am îndepărtat de tot, când câți-va kilometri.

La întoarcere, drumul ni s'a părut neînchipuit de lung și de plictisitor, și, când am ajuns la căruță, eram extenuați de oboseală și aproape lihniți de foame.

Pe căruțaș, îl găsirăm dormind cu fața'n sus, la umbra unor tufe de bozie, iar pe Hector încovrigat sub căruță.

Corcitură nici nu se deranjă să dea din coadă la apropierea noastră.

Parcă nici nu ne-ar fi simțit.

Medicul îl compătimi :

— Săracul, trebuie să fie și el flămând !

Și grăbit se repezi la căruță, spre a scoate, de acolo, sacul cu merinde.

Deodată, îl auzii suduind groaznic, și, înainte să-mi dau seama de cauza supărării sale, îl văzui încercându-și arma: Apoi, cu glas tunător :

— Il împușc !... S'a sfârșit !... Mama lui de câine, îl împușc !... Hăpăul dracului !...

Data asta, se vede că Hectorul l-a înțeles, căci într'o clipă, se făcuse nevăzut în bălăriile din apropiere.

Am luat apărarea câinelui, neștiind bine din ce pricină s'a supărat stăpânul :

— Lasă'l, doctore ! — Ce vrei să-l împuști pentru că a înghițit o prepeliță ?... Mai bine, hai să mâncăm !..

— Ce să mâncăm ? — se uită doctorul desperat, la cer... Ce să mâncăm !... A avut grijă hăpăul să ne mănânce toate merindele...

— Din geantă ?

— Cu geantă, cu tot !
 — Ce ne facem, doctore ?
 — Să renunțăm, pe ziua de azi, la vânatoare — ho-
 țări medicul — Trebuie să ne întoarcem la stație...
 Poate găsim vre-o cârciumă în dosul gării...

— Nu'i cârciumă, boierilor în dosul gării — ne in-
 formă căruțașul, într-o câțva amuzat de desperarea
 noastră.

— Să mergem la sat — opină medicul. În sat, trebuie
 să găsim ceva de mâncare.

Căruțașul își scutură pletele sure:

— Până la cel mai apropiat sat, e drum de o poștă...

— Totuși trebuie să plecăm ! — se frământă docto-
 rul. Poate prindem trenul și ne oprim apoi într-o sta-
 ție cu restaurant...

M'am opus:

— Nu renunț la vânatoare, pentru nimic !... Mai
 bine mor de foame, sau îmi mănânc cele trei prepe-
 lițe, cu pene cu tot.

— Dece cu pene ? — se învioră subit doctorul. De
 ce să le mănânc cu pene, când putem tare bine să le
 jumulim !... Cu cele trei prepelețe ale d-tale și cu cele
 trei ale mele, facem un dejun regal !...

Și îndată, cu îndemnarea unei bune gospodine,
 doctorul se puse pe jumulit.

Mai puțin priceput decât el, eu mai mult am jupuit
 de cât jumulit cele trei prepelețe împușcate de mine.

Căruțașul se grăbi să adune câteva găteje, de sub
 un păr sălbatec.

Nu trecu mult, și un foc pâlpâia, în regulă, nu de-
 parte de căruță.

Foamea ne îndemna să lucrăm în grabă.

Cum n'aveam masă de bucătărie, scoaserăm o scân-
 dură de pe fundul, căruței și înșirăm pe ea, prepe-
 lițele gata curățate, cu capetele și picioarele tăiate,
 — mă rog, numai bune de puse în frigare.

— Sare !... Ne trebuie numai decât sare ! — strigă
 doctorul, și începu să răscolească patele din căruță,
 spre a găsi, mai repede, cutia care ținea loc de solniță.

Căruțașul se duse iarăși după găteje, iar eu începui
 să cioplesc, de zor, un băț pentru frigare.

N'am lipsit nici două minute de lângă scândura
 care ne servea de masă de bucătărie, și când m'am
 întors cu frigarea confecționată, cât p'aci să scap o
 exclamație de groază:

Scândura era goală !... Abia de se mai cunoșteau
 petele de grăsime, lăsate de cele șase păsări, cu care
 trebuia să ne potolim foamea...

Revolta stomacului mă amuțise: Nici n'am putut
 articula o înjurătură prin care să-mi arăt indignarea
 împotriva hoșului.

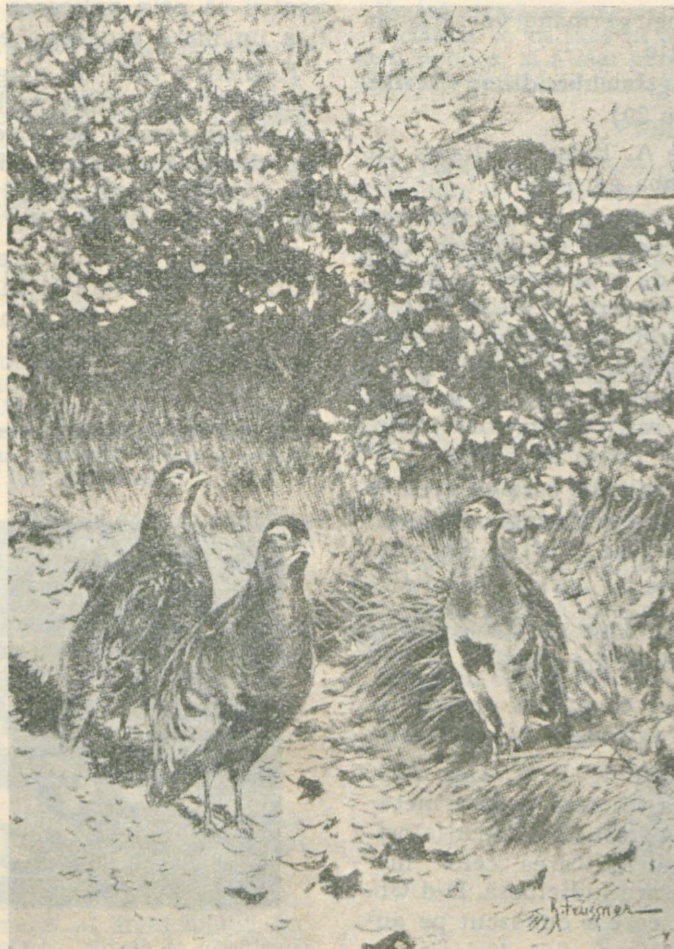
Însfârșit, după o clipă de reculegere, deschisei gura
 să dau adarma...

Dar n'am mai spus nimic: Zărisem doar spinarea
 castanie a câinelui de rasă englezească, strecurân-
 du-se cu o legănare furișată, prin desișul bălăriilor,
 din marginea porumbului.

Din căruță, agitând, triumfător, o cutie de alu-
 miniu, doctorul mă vesti:

— Evrica !... Am găsit sarea !...

— Nu-i nevoie ! — i-am răspuns. Le-a mâncat și
 fără sare !...

Raliare după pericol

R E C E N Z I I

Legea pentru Protecția vânatului și reglementarea vânătoarei comandată și adnotată cu jurisprudența și cu deciziunile, circulările și publicațiunile ministeriale, date în scopul aplicațiunii ei de *Traian N. Berea* doctor în drept-avocat, șeful contenciosului serviciului de vânătoare din Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Lucrarea este astfel întocmită, capitolele astfel clasificate și comentate, încât oricine găsește o călăuză întru deslușirea cazurilor ce i s'ar putea prezenta spre rezolvare în cadrul actualei legi și a normelor stabilite prin Deciziunile ministeriale.

Prefața scrisă de domnul director general al vânătoarei N. Săulescu, elogioasă pentru autor, marchează o fugitivă sămănare de principii și o scurtă privire istorică a vânătoarei din ultimele decade.

Vânătorul, care citește lucrarea, va afla reală satisfacție intelectuală, iar acel ce vrea să-și economisească neajunsuri ulterioare în practica afacerilor sale vânătoarești, va avea foarte mult de câștigat în timp, cheltueli și străduințe, consultând-o în prealabil.

Birschen und Böcke von Friedrich Freiherr von Gagern, cu 16 ilustrațiuni și o fotografie (în germană).

Ediție nouă prezintă pentru vânătorii de cervidee o excelentă carte de învățăminte și istorisiri pilduitoare.

Terenul de cercetare și descriere cuprinde și Bucovina.

Cititorii cunoscători ai limbei germane vor afla în această carte deplină satisfacție.

Editura (Paul Parey Verlagsbuchhandlung Berlin S W 11 Hedemannstrasse 28 u 29).

Auf Hochwild in Canada de A. Brian Williams, cu 60 ilustrații și o hartă. (În limba germană).

Columbia Britanică provincie imensă, este țara cea mai interesantă din punct de vedere vânătoarească. Climă plăcută, priveliști variate de grandioasă feerie și regim de completă libertate pentru vânător. Istorisirile autorului, fost șef al administrației vânătoarei, se întind pe o perioadă de 35 ani. Ele ne poartă pe câmpii, prin mlaștini, în munți uriași, pe dealuri, unde peste tot mișună vânat, rar, comun, mare, mic, tot ce imaginația unui vânător poate să dorească.

O lectură care cuprinde în vrajă, de care cu greu te poți despărți. (Editura Paul Parey Verlagbuchhandl. Berlin S. W. 11 Hedemannstrasse Hoffer (în germană)).

Repartiția vânatului în Stiria. Date statistice. Hărți cu graficul repartiției și densității

Lucrare, care ar putea servi ca model pentru întocmirea de hărți regionale românești de vânătoare.

Hodnoceni Loveckych Trafeji de Prof. Ing. Ant. Dyk (în limba cehă). Lucrarea tratează despre metodele de valorificare și clasare a trofeelor, discuția critică a metodelor mai vechi și indicarea celor mai practice mijloace pentru o clasare judicioasă. D-d Gh. Nedici insp. g-1 de vânătoare, care a cunoscut pe autor și s'a convins despre exactitatea și judiciozitatea metodei Dyk, a inspirat traducerea lucrării și inten-

ționează eventual să o publice în românește, convins fiind că ea este o operă în adevăr clasică în materie. În orice caz se va reveni în Revistă mai pe larg.

Die Künstliche Fazanenzucht auf natürlicher Grundlage nach eigenen Erfahrungen de Gh. Nedici, consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție din București. Editura Parey din Berlin.

Revistele străine ca „Deutsche Jäger Zeitung“, „Bayerische Forst und Jagdzeitung“, „Finlands Jaktskrift“, etc., aduc cele mai elogioase aprecieri asupra lucrării: D. Profesor Nedici, binecunoscut prin activitatea sa științifică și practică pe terenul cinegetic, spre a atinge scopul ridicării nivelului vânătoarească și în țările mai întârziate, la rangul de factor important și de a crea o legislație vânătoarească internațională, a dat la lumină o nouă lucrare.

Prin această documentată carte, autorul evidențiază avantajele sistemului preconizat de d-sa pentru înființare de fazanerii cu mici cheltueli, dar cu succes asigurat. Sistemul este inovație radicală în știința cinegetică, derogă fundamental dela sistemele de până acum, înlăturând amenajările costisitoare și antinaturale. Prin el se pun baze noi creșterii și ocrotirii fazanului în conformitate cu legile naturii.

Trecând la studiul biologic al fazanului, d. Nedici aduce științei o contribuție extrem de valoroasă, care răstoarnă teoriile greșite de până acum.

Afirmăm că nu numai țara d-sale trebuie să-i fie recunoscătoare pentru această lucrare, dar toată lumea vânătoarească și acei cari se ocupă de științe naturale, pentru că prin aplicarea sfaturilor d-sale se va realiza un mare progres... etc.

Reflexiile atât de elogioase ale presei de specialitate din străinătate, trebuie să fie un imbold pentru vânătorul român de a se instrui în studiul acestei superbe galinacee, care în țara noastră se aclimatizează cu cea mai mare ușurină, putând ajunge în scurtă vreme produs de export pe scară întinsă.

Nu numai ca studiu cartea este extrem de interesantă, dar ea poate fi îndrumar pentru acei ce ar privi chestiunea din punct de vedere al rentabilității ca întreprindere.

Cerb împușcat pe terenurile Societății de Vânătoare „Mistrețul“, Blăjeni de jos jud. Năsăud

PUBLICAȚIUNI

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția generală a Vânătoarei
PUBLICAȚIUNE

1) Prin Decizia Ministerială No. 11983/932, s'a oprit vânătoarea epurilor în luna Octombrie a. c., pentru întreg jud. Târnava Mare.

2) Prin Dec. Ministerială No. 14259/932, s'a revenit asupra Dec. Minist. No. 17894/931, lăsându-se liberă vânătoarea epurilor pe terenul com. Semlac din jud. Arad.

3) Prin Dec. Minist. No. 13645/932, s'a oprit vânătoarea tuturor speciilor de vânat pentru anii 1932 și 1933, pe terenurile comunelor: Varadia de Mureș, Julița și Mocioni din jud. Arad.

4) Prin Decizia Ministerială No. 13909/932, s'a oprit până la 1 Noembrie 1933 vânătoarea epurilor pe terenurile com.: Joița, Ciorogârla, Bolintin, Mihai Vodă și Tântava din jud. Ilfov.

5) Prin Decizia Ministerială No. 12287/932, s'a oprit vânătoarea epurilor, până la 1 Noembrie 1934, pe terenul com. Bucovăț din jud. Timiș.

6) Prin Decizia Ministerială 13928/932, s'a oprit vânătoarea tuturor speciilor pe terenul com. Cuza Vodă din jud. Ismail.

7) Prin Decizia Ministerială 13646/932 s'a oprit vânătoarea epurilor pentru anii 1932 și 1933 pe terenul com. Foen și Cruceni jud. Timiș.

Prin Decizia Ministerială No. 12468/932, s'a oprit vânătoarea oricărei specii de vânat pe terenul comunei Șinca Veche din județul Făgăraș, până când se va arenda dreptul de vânat pe acest teren.

Prin Decizia Ministerială No. 14786/932, s'a oprit vânătoarea epurilor și potârnichilor, până la 1 Noembrie 1933, pe terenurile comunelor: Băneasa și Pietre, din jud. Vlașca.

Prin Decizia Ministerială 15310/932 s'au dat următoarele restricțiuni de vânătoare:

1) Se aplică dispozițiunile art. 35 din L. Vânătoarei în județul Prahova și Constanța conform căruia vinderea, cumpărarea și transportarea vânatului se va putea face numai pe baza unui certificat de proveniență eliberat de arendașul sau proprietarul dreptului de vânătoare, de unde provine acest vânat, certificat și vizat de comuna respectivă.

2) Se oprește vânătoarea epurilor și potârnichilor până la 15 Ian. 1933 în întreg jud. Hunedoara.

4) Se revine în parte asupra Deciziei Ministeriale No. 15991/931, lăsându-se liberă vânătoarea epurilor pe terenurile comunelor: Lutița, Dejuțiu, Forteni, Căpelnița, Satu Mare, Mătășeni, Dealul Cireșeni, Vlăhița, Doboeni, Tăureni, Mujna, Zetea, Ocna de jos, Corund, Atia și Hortalul dinspre răsărit pe șoseaua Brătești Zetea a comunelor Brătești și Cârnovița din jud. Odorhei.

Prin Decizia Ministerială No. 14987, se oprește vânătoarea potârnichilor până la 1 Noembrie 1933 pe terenurile com.: Urziceni, Mănășia, Borănești, Coșereni, Speteni, Bărcănești și Alexeni din jud. Ialomița.

Prin Decizia Ministerială No. 14576/932 se oprește vânătoarea tuturor speciilor pe terenurile comunei Neudorf din jud. Timiș, până la 1 Noembrie 1934.

Prin Decizia Ministerială No. 14614/932, se oprește vânătoarea tuturor speciilor pe terenurile com. Crevedia Mare și Căscioarele din jud. Vlașca și Malul Spart, Bucșani din jud. Ilfov, până la 1 Noembrie 1933.

Prin Decizia Ministerială No. 13028/932 s'a oprit vânătoarea oricărei specii de vânat până la 1 Octombrie 1934, pe teritoriul comunei Bencecul de Sus, jud. Timiș.

Prin procesul verbal No. 25750/5940 A/932 a ședinței delegației Consiliului comunal general al Municipiului București dela 6 Sept. 1932, s'a decis ca, câinii de vânătoare să fie scotiti și taxați ca câini de curte (pază) cu lei 30 anual.

Primăria Comunei Imeni jud. Trei Scaune
PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunelor Imeni și Peteni (jud. Trei Scaune) se va da în arendă pe timp de 2 ani în localul Primăriei în ziua de 22 Noembrie 1932 ora 10, în caz de nereușire la 29 Noembrie 1932, ora 11.

Notar, Iuliu Jancso

Primăria Sacosul Mare, Timiș-Torontal

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Sacoșul Mare asupra unui teren de circa 8000 jughere, se vinde prin licitație, pe timp de 3 ani începând cu data de 1 Ianuarie 1933 până la 31 Decembrie 1935. Licitația publică va avea loc în ziua de 5 Decembrie 1932 ora 9 a. m. la primăria comunală.

Licitanții sunt obligați a prezenta la licitație autorizația prescrisă.

Condițiunile de licitație se pot vedea zilnic în biroul primăriei.

Primăria comunei Secusigiu jud. Timiș

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Secusigiu dă în arendă prin a doua licitație dreptul de vânat asupra teritoriului de 8000 jug. cad. al comunei Secusigiu în ziua de 20 Decembrie 1932, ora 10 a. m. la această primărie.

Prețul de strigare este 5000 lei.

Condițiunile se pot vedea la primărie.

Primăria com. Craidorolț jud. Satu-Mare

PUBLICAȚIUNE

Se vestește că dreptul de vânat în pădurea com. Craidorolț, se va arenda prin licitație publică pe timp de 10 ani, la primăria comunei Craidorolț, în ziua de 21 Decembrie 1932, ora 10.

Prețul strigării este de 436 lei anual.

Licitația se va face în conformitate cu legea contabilității publice, și a legi pentru protecția vânatului. Condițiunile se văd la această primărie, în zilele de lucru.

PUBLICAȚIE

În complectarea deciziunilor Ministeriale privind restricțiunile de vânătoare (oprirea vânătoarei pe anumite terenuri) se înțelege prin oprirea tuturor speciilor de vânat, numai vânatul util, autohton, exceptându-se deci vânatul răpitor și stricător, cum și vânatul de pasaj (prepelite, cristei, rațe, găște, sitari, porumbel etc.), afară de cazul când, în mod expres, s'au prevăzut restricțiuni asupra acestui fel de vânat.

Dăm aceste lămuriri, pentru a evita interpretarea greșită ce se dă de către unii vânători, de a cuprinde în aceste restricțiuni și vânatul răpitor și de pasaj, interpretare ce nu poate fi în interesul ocrotirii vânatului și nici în scopul urmărit de aceste măsuri.

Primăria comunei Toager, Județul Timiș

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 12 Decembrie 1932, la ora 10, se va ține la primăria comunală, licitațiune publică, pentru arendarea dreptului de vânat, pe o întindere de 3500 jugăre, pe termen de 6 ani, începând cu data de 1 Ianuarie 1933.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primărie.

Din viața Societăților afiliate

Membrii societății de vânătoare „Vulpeni“ din Toager județul Timiș.

Andrei Petrulescu, Andrei Caragea, Teodor Petrulescu, Adalbert Vécsery, Nicolae Covaciu, Achim Oprea, Ioan Werth, Iosif Schummer, Gheorghe Gulea, Ioan Hedss, Ladislau Vécsey, Antoniu Heinrich, Filip Radivoi, Gheorghe Oprea, Iosif Putz, Ioan Unguras, Aurel Maghețiu, Teodor Boșneac, Ioan Becker.

Membrii Societății de Vânătoare din Moldova Nouă județul Caraș

Dr. Ioan Marta, Constantin Arcan, Constantin Stürmer, Traian Balea, Iulu Negru, Elemér Gidofalvy, Dr. Oscar Novack, Anton Polk, Rudolf Dittrich, Dr. Mihaiu Mătăringă, Robert Zeller, Otto Baldauf, Victor Ardeleanu, Ștefan Cocărlă, Ioan Mărilă, Gheorghe Marcovici, Dr. Aurel Tinca, Francisc Factor, Gavrilă Riha, Leopold Scliuick, Sava Radovici, Nicolae Radovici, Jarco Perišici, Mladen Stoiovici, Mateiu Kaszás, Sigismund Fronhoffer, Patru Țundrea.

Membrii Societății de Vânătoare „Dragoș-Vodă“ din Nadrag, județul Arad

Rusz Gheza, Iorga Constantin, Drăgan Rudolf, Aurori Rudolf, Kles Arthur, Smetac Ferdinand, Lengvarsky Iulu, Pavelha Ioan, Pavelka Ferdinand, Kișș Iosif, Facht Ioan, Stoly Ștefan, Glauber Engelbert, Anater Ernest, Florian Engelbert, Ceria Iuliu, Turiak Emeric, Sorger Iosif, Gavaci Bruno, Isela Carol, Popovici Constantin, Zanini Iosif, Pavelka Ferdinand jun., Feszl Martin, Deac Cornel, Billi August, Crașovan Cornel, Hintereiter Francisc, Lugojan Ilie, Brandușani Ioan, Pinteza Ioan, Novac Alexandru, Jula Andrei, Galgan August, Kleș Atanasie, Dr. Titus Popovici.

Membrii Societății de Vânătoare „Codrul Românesc“ Com. Buteni, județul Arad.

Faur Ioan președinte, Serb Vasile casier, Bartha Antoniu secretar, Moisa Tripon, Ștefan Teodor, Coloja Teodor, Krajsovitz Ioan, Ghiura Mitru, Kádár Ioan, Ardelean Lupu, Borlea Teodor, Ursa Ioan, Dr. Muntean Aurel, Iurányi Ștefan, Iurányi Eduard, Cornea Vasilie, Künstler Ernest, Ardelean Gheorghe, Toda Ioan, Paiușan Iosif, Gligor Moisa, Zadrazil Ioan, Iahn Herman, Deak Antoniu, Papp Alexandru, Albert Otto, Socățiu Vasilie, Bălint Ștefan, Mariș Solomon, Ghiura Dumitru.

Membrii Societății de Vânătoare „Clubul Vânătorilor din Gura Humorului“ jud. Câmpulung.

Dr. Vasile Grasariu, Inginer Ioan Krotky casier, Victor Gribovschi vice-președ., Ion Spânul, Adolf Doboșch, Iosif Liebich, Lorenz Liebich, Iosif Mikulasch secretar, Emanoil Iassa, Titus Winzinger președinte, Traian Stamatiu Ștefan Pruteanu, Ștefan Rusan, Iosif Koubik, Carol Koubik, Ferdinand Jekal, Ioan Hartinger, Dr. Mircea Sireteanu, Dr. Heinrich Garlis, Artur Hoffmann.

Membrii Societății de Vânătoare „Golumbul“, Amărăști, Dolj.

Victor Vâlceanu, Const. A. Finescu, Petre G. Nica, Ion C. Mitroi, Const. D. Marțu, Ilie N. Bita, Ilie D. Mitroi, Marin G. Popa, D-tru C. Mihlaru, Marcu Bălănescu.

Membrii Societății de vânătoare „Rapid“ din comuna Dolăț.

Rattinger Nicolae, Neff Francisc, Hess Ioan, Moll Viliam, Guleskunnst Christian, Majer Iacob, Funck Francisc, Kerveel Toma, Neff Alois senior, Neff Alais iunior, Rattinger Antoni, Tilschneider Mihai, Dr. Somer Emeric, Bartl Andre.

Membrii Societății „Vânătorii din plasa Ocland“

Președinte Dr. M. Cionca, vicepreședinte: Daniel Francisc, prim secretar: Găspăr Bela, secretar: Szabó Ștefan, casier: Szabados Alexandru, administrator: Demeter Moise, notar: Lukács Bela, controlor: Putnoky Francisc, jurisconsult: Dr. Zathuretzky Ludovic.

Membrii ordinari: Csiki Iosif, Egyed Iosif, Kovács Iosif,

Moczás Moise, Benedek Dionisie, Benedek Mihail, Oláh Alexandru, Andorkó Moise, Jakab Andrei, Jakab Ioan, Joldoș Petru, Kovács Andrei A., Szitás Ștefan, Otrobán Nandor, Flinta Geza, Sándor Moise, Balogh Dominic, Domokos Ștefan, Bedő Vidor, Borbath Szöcs Ludovic, Găspăr Francisc, Ferentzy Ladislau, Balázs Iosif A., Bălint Ludovic, Bartha Iuliu, Bartalis Almos, Becsák Ioan, Márkó Gheorghe, Daniel Gavrilă, Farcaș Ioan, Felcser Lucaciu, Ballo Gheorghe, Mihály Samuila, Boda Emeric, Szakács Laurentiu, Asztalos Francisc, Bokor Gheorghe, Sándor Ioan Pál J. Andrei, Vasarhelyi Nicolae, Molnár Ștefan, Kmetz Desideriu, Ravasz Aladar, Fekete Nicolae, Ghika Alexandru, Vlaicu Nicolae, Ješek Iosif, Grădinaru Vasilie, Dr. Ioaneș Nicolae, Bărbăcar N., Suci Florian, Ilieș Ioan, Dr. Biró Iuliu, Pataki Vidor, Dăneș Ștefan, Soós Ștefan, Székely Emeric, Pál Mihail, Chișiu Ioan, Bogdan Ștefan, Zathuretzky Artur, Ince Beniamin, Dr. Kovács Alexandru, Răduț Ioan, Barra Alexandru.

Membrii Societății „Cerbul“, T.-Jiu.

G. Dibernardo, I. Dibernardo, P. Rață, I. Ispășescu, Gh. R. Prișcu, N. Corlan, N. Ploștinaru, F. Georgescu, C. Cartișan, Dr. Max Culcer, Sept. Gheorghe, A. Bolovan, D. Deconeci, Gr. D. Hortopan, Nic. N. Oțet, St. Mihocescu, G. Săvescu, N. M. Albușescu, Ion V. Cruceru, I. M. Schintee, Pavel Gălățescu, Alecu Popa, G. Viscopoleanu, C. Păsăria, Ion Olaru, D. I. Bălănescu, Gh. Tătărescu, Căp. Ionescu Ion, V. Listopador, F. Răcoceanu, Fr. Denzel, A. Komorovsky, S. Prejbeanu, Fl. Măciucă, Dr. Pogany, M. Miss, T. Rovinaru, T. Măruță.

Membrii societății de vânătoare din comuna Teremia-Mică, județul Timiș-Torontal

Hügel Francisc, Hügel Ioan, Opelz Iosif, Weber Francisc, Ferling Ioan, Hügel Francisc, Ferling Petru, Hügel Iacob, Mathias Iacob, Schlier Ioan.

Comitetul societății de vânătoare „Bogdan-Vodă“ din Horodnicul de sus

Nichiforel Vasile, Corneliu Torouț, Ilie Onica, Ioan Prelipean, Petrea Ilisoi, Ioan Călugărean, Constantin Calance, Andrei Bădelița, Tofanel Dionisie, Simion Scheul.

Membrii Societății de Vânătoare din Jecia-Mare

Kemper Iosif, Dohr Francisc, Kemper Nicolae, Beiszer Iosif jun., Dührée Wendel, Beizer Iosif sen., Bosch Mihai, Tix Adam, Christmann Francisc sen., Christmann Francisc jun., Stemper Mihai.

Membrii Societății de Vânătoare din comuna Maniom Județul Timiș.

Ascha Iosif, Bălia Ion, Bațur Vențel, Crina Pavel, Grimec Carol, Iarcu Moisa, Maraschei Victor, Neda Avram, Pociarian Vasile, Preda N. Pătru, Gărvu Gheorghe, Perian Cornel, Mocopan Daniel, Moisa Todor, Stăngu Gheorghe, Sraho Ștefan.

Membrii Societății de Vânătoare „Căprioara“ din Racovița, jud. Timiș.

Pavel Feru, Ioan Mițescu, Nicolae Berariu, Ioan Teodorescu, Ioan Barbu, Petru Opriteșcu, Iosif Horvath, Nicolae Braneu, Dimitrie Boncia, Nicolae Pisat, Nicolae Stoia, Ioan Sârbu, Nicolae Bocian, Ioan Staath, Antoniu Reinbold.

Societatea de vânătoare „Lunca“ din București

Aduce la cunoștința membrilor ei, că pentru orice informațiuni relativ la vânătorile ce va organiza în decursul sezonului actual, să se adreseze Uniunii Generale Str. General Tell 9 bis. (vis-a-vis de Biserica Amzei).

Telefon 2-51-58, unde se fac și înscrierile de participare.

NU PLECAȚI LA VANĂTOARE

PÂNA CE NU A-ȚI PUS IN GEANTA

CONSERVA POPU

„FLOP

COSTITA DE PURCE

De vânzare la toate ma

Pentru comenzi

a 50 sau

adresaț

FABRICA DE CON

Șos Viilor, 55 - Bucur

și VEȚI OBȚIN

**Societățile de vânătoare
trimițând acest anunț**

FABRICA

ARME DE VÂNĂTOARE

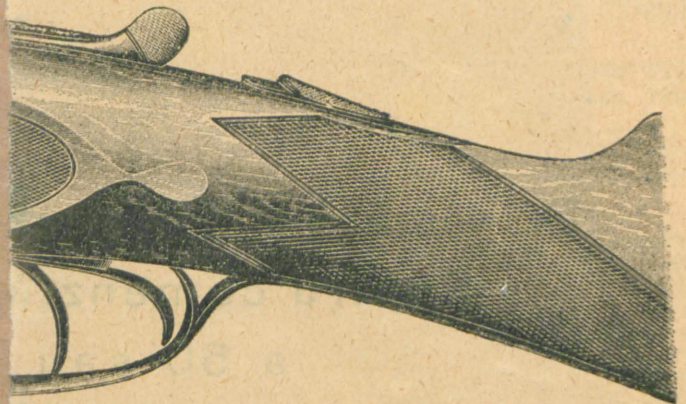
ANN SIGOTT

KARNTEN — AUSTRIA

SI VINDE CELE MAI MODERNE

VÂNĂTOARE ȘI ANUME:

REGANTE CU DOUĂ TEVI DE ALICE CU ȘI FARA
LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE
CU UN TIR SUPERIOR COCOAȘE

...rul îndreptătit la construirea
"Drill Rifle" cu efect de tir neobiș-
nuită generație mare a alicelor (v.
...easemenea arme mixte, arme
...drillinguri, arme cu două țevi
...carabine cu repetiție în toate
...ntre glonțul de mare viteză
...8t x 60 Magnum. Gloanțele
...traectorie aproape dreaptă
...și o eficacitate fulgerătoare
...nele pentru aceste cartușe
...cial pentru vânarea cerbilor
...u mistreți și urși

Glonț Sigott

pentru forajul Si-
gott - Dral - Rifle și
pentru țevi cu fo-
raj choke

...raportul construcției precise
...calității tirului, foarte eficiente
...armă o garanție pe cinci

...te ori cu medalii de aur. Mii de scrisori de
...vânătorilor profesioniști stau la dispoziția
...lor.

...după natură și descrie în amănunt armele
...Uniunea Generală a Vânătorilor din România.

...bis, unde se pot vedea și cumpăra.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
SEDIUL „UNIUNEI”: STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — TELEFON: 2/51/58

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

Abonamentul anual 300 lei. - Pentru soc. afiliate 400 lei. - Costul stemei 200 lei

Anunțuri comerciale 1 pag	500 lei lunar
½ pagină	250 lei lunar
¼ pagină	125 lei lunar
Mica publicitate	1 Leu cuvântul

Abonamentul la „Revista Vânătorilor”
ESTE OBLIGATOR PENTRU TOȚI
membrii Uniunii (Art. 6 din Statute).

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva. De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „REVISTEI VÂNĂTORILOR”

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile. Plata cotizației anuale se primește până la 1 Aprilie, dată când revista se trimite contra ramburs

UNIREA face PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ în jurul UNIUNEI

Domnii colaboratori pot obține oricâte separate, doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediu Uniunii, după un tarif minimal.

*
**

Manuscrisele nu se inapoiază. * Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru „Revista Vânătorilor”

**
**

Prețul unui exemplar 25 Lei

Prețul unui număr vechi 30 Lei

